Реймонд Чандлер

Постріли в ресторані Сірано

Переклад Мара Пінчевського

1

Тед Молверн любив дощову погоду; любив шелестіння дощу, його запах, його смак на губах. Вийшовши із свого двомісного "ласаля", він постояв трохи коло бічного входу до "Каронделета", тримаючи руки в кишенях просторого пальта із синьої замші, високий комір якого лоскотав йому вуха. Коли намокла сигарета в його зубах зашипіла й погасла, Молверн увійшов до готелю, проминув перукарню, аптеку-закусочну, парфюмерну крамничку, на полицях якої вміло підсвічені пляшечки вишикувались, мов балетна трупа у фіналі бродвейського шоу, і, обійшовши колону із золотими прожилками, ступив у застелену килимом кабіну ліфта.

— Добридень, Елберте. Оце дощик!.. На дев'ятий. Худий, стомлений з вигляду хлопець у блакитній

уніформі із срібними галунами та срібними ґудзиками притримав дверцята рукою в білій рукавичці й сказав:

— Отакої, містере Молверн, невже ви гадаєте, що я не знаю вашого поверху?

Не дивлячись, хлопець натиснув на кнопку з цифрою 9; коли ліфт спинився, він розчинив дверцята, а тоді раптом прихилився спиною до стінки кабіни й заплющив очі.

Молверн зупинився на виході й уважно подивився на нього своїми блискучими карими очима.

— Що з тобою, Елберте? Ти хворий? Хлопець через силу посміхнувся.

— Працюю другу зміну підряд. Вертун занедужав. Це в мене, мабуть, через те, що я давно не їв.

Високий кароокий чоловік витяг із кишені зіжмакану п'ятірку і сунув її хлопцеві під ніс. Той вирячив очі, відштовхнувся від стінки, виструнчився.

— Та що ви, містере Молверн. [3]

— Бери, бери, Елберте. Що важливіше — дружба чи якась там п'ятірка? Вважай, що я частую тебе обідом.

Він вийшов з кабіни й попрямував коридором. Ідучи, стиха пробурмотів:

— Ох, і тюхтій же ти, Молверне...

Чоловік, що вибіг йому назустріч, мало не збив його з ніг. Вискочивши з-за рогу, він сахнувся від Молверна вбік, протупотів до ліфта і, розчахнувши вже стулені дверцята, крикнув:

— Униз!

Молверн устиг помітити, що обличчя в нього під низько насунутим, мокрим від дощу капелюхом було бліде й напружене, близько посаджені чорні очі — зовсім безвиразні. Такі очі йому вже траплялося бачити раніше. У наркоманів.

Кабіна ліфта зникла, Мов грузило у воді. Молверн постояв якусь мить, дивлячись на те місце, де вона щойно була, а тоді пройшов далі коридором і завернув за ріг.

Двері номера 914 були розчинені, на порозі, головою в коридор, лежала дівчина.

Вдягнена в мерехтливу сталево-сіру піжаму, вона лежала на боці, прим'явши щокою ворс килима, і з густого, кольору стиглого жита волосся, укладеного бездоганними блискучими хвильками, не вибилося жодне пасмо. Вона була молода, дуже вродлива і начебто не мертва.

Молверн присів навпочіпки, доторкнувся до її щоки. Щока була тепла. Він обережно відгорнув їй з чола волосся й побачив синець.

— Оглушена, — процідив він крізь зуби.

Взявши дівчину на руки, Молверн заніс її через маленький передпокій до вітальні номера-люкс і поклав на широку велюрову канапу перед газовим каміном.

Дівчина лежала нерухомо, із заплющеними очима, і щоки в неї були синяві під косметикою. Молверн зачинив двері в коридор, обійшов і уважно оглянув весь номер, потім повернувся до передпокою і там, на плінтусі, помітив якийсь блискучий предмет. Піднявши його, він побачив, що це семизарядний малокаліберний пістолет з кістяною рукояткою. Молверн понюхав дуло, засунув пістолет до кишені й знову підійшов до дівчини.

Видобувши з внутрішньої нагрудної кишені прим'яту срібну фляжку, він відкрутив кришку, пальцями розтулив дівчині уста й хлюпнув віскі на дрібненькі білі зуби. Вона закашлялася, мотнула головою. Очі її розплющились. Вони були темно-сині, з бузковим відтінком. За мить у них засвітився вогник свідомості, але він ще ледь жеврів.

Дивлячись на неї, Молверн запалив сигарету. Дівчина ворухнулася знову. І за хвильку прошепотіла: [4]

— Мені подобається ваше віскі. Дайте, будь ласка, ще трохи.

Він виніс із ванної склянку, налив у неї віскі. Дівчина через силу підвелася й сіла, приклала до чола долоню, застогнала. Потім узяла з його руки склянку і вправно вихилила її.

— Ще дужче сподобалося, — сказала вона. — Хто ви такий?

Голос у неї був низький, мелодійний. Молверн любив такі голоси.

— Мене звуть Тед Молверн, — відповів він. — Я мешкаю на цьому ж поверсі, в дев'ятсот тридцять сьомому.

— Я... я, певно, знепритомніла.

— Еге ж. Вас оглушили якимсь важким предметом, золотко. — Він пильно дивився на неї своїми блискучими очима. В кутиках його уст ховалась усмішка.

Очі в неї розширились і затяглися поволокою, захисною поволокою з тьмяної емалі.

— Я бачив того, хто зробив це, — докинув Молверн. — Від нього аж смерділо кокаїном. Тримайте свій пістолет.

Він вийняв пістолет з кишені й простяг їй на долоні.

— Певно, тепер мені доведеться вигадати для вас якусь казочку, — повільно промовила дівчина.

— Мені вона ні до чого. Якщо ви вскочили в халепу, я можу допомогти вам. За однієї умови.

— Якої ж? — Голос її звучав тепер холодно й гостро.

— Ви скажете, хто в цьому замішаний, — спокійно відповів він. Вийнявши магазин з рукоятки пістолета, він глянув на верхній патрон. — Кулі нікельовані, га? Бачу, ви знаєтеся на зброї, золотко.

— Чи не можна без "золотка"?

— Та можна було б. Якби я знав, як вас звуть. Він усміхнувся до неї, підійшов до письмового столу й

поклав на нього пістолет. На столі стояла оправлена в шкіру рамка з двома фотографіями. Спочатку він глянув на них побіжно, потім придивився уважніше. Миловида чорнява жінка й ' худий русявий чоловік з холодними очима; високий стоячий комір, широка краватка, зав'язана на великий вузол, і вузькі вилоги свідчили про те, що фотографію зроблено багато років тому.

Поки Молверн стояв, утупившись поглядом у портрет, дівчина за його спиною заговорила знову.

— Мене звуть Джін Едрієн. Я танцівниця. Виконую власний номер у ревю в ресторані Сірано.

Молверн усе ще невідривно дивився на фотопортрет.

— Ми з Бенні Сірано давні знайомі, — озвався він неуважливо. — Це ваші батьки? [5]

Він обернувся і глянув дівчині просто в очі. Вона повільно підвела голову. Щось схоже на острах майнуло в тих темно-синіх очах.

— Так. Вони померли багато років тому, — спокійно відповіла вона. — Наступне запитання?

Він хутко підійшов до канапи і став над дівчиною.

— Згоден, я стромляю свого носа куди не слід, — скоромовкою сказав він. — Ну то й що? Це моє місто. Колись мій батько тримав його в кулаці. "Старий Маркус Молверн, Друг Народу", — не чули? Цей готель — мій. Принаймні частина його — моя власність. А той нафарширований кокаїном бандюга, по-моєму, найманий убивця. То чом би мені не спробувати допомогти вам?

Русява дівчина тепер дивилася на нього з-під напівопущених повік.

— І все-таки ваше віскі смакує мені, — сказала вона. — Може, наллєте?..

— Ковтніть просто з фляжки, золотко. Так воно буде швттдше, — буркнув він.

Дівчина раптом підвелась, і обличчя її трохи зблідло.

— Ви розмовляєте зі мною, мов з якоюсь злодійкою! — обурено вигукнула вона. — Що ж, гаразд, ось вам правда. Хлопцеві, з яким я зустрічаюсь, віднедавна хтось погроя.ує розправою. Він боксер, і від нього вимагають, щоб одну з наступних зустрічей він програв. Тепер, щоб вплинути на нього, вони напали на мене. Задовольняє вас таке пояснення чи ні?

Молверн підняв з крісла свій капелюх, вийняв з рота недокурок сигарети і роздушив його в попільничці. Відтак спокійно кивнув, уже іншим голосом промовив: "Даруйте мені", — і рушив до дверей.

Коли він узявся за ручку, дівчина засміялася за його спиною і лагідно сказала:

— Ох і вдача ж у вас — хай Бог милує! До того ж ви забули свою фляжку.

Він повернувся і взяв фляжку. Тоді раптом нахилився, узяв дівчину за підборіддя і поцілував в уста.

— А нехай вам, золотко, — сказав він тихо. Ви мені подобаєтесь. — І знову рушив до дверей.

Коли він вийшов, дівчина провела пальцем по устах і замислено всміхнулась.

2

У старшого посильного готелю Тоні Акости, хлопця по-дівочому стрункого й тендітного, було шоколадне обличчя з бархатистими очима й тонкими, завжди рішуче стуленими губами. Ставши на порозі, він доповів: [6]

— Ближче як у сьомий ряд квитків уже не було, містере Молверн. Той Мастак Верра б'ється, як звір, але чемпіоном у напівлегкій вазі буде Дьюк Тарго — це факт.

— Зайди випий чарку, Тоні, — сказав Молверн. І, ставши біля вікна й дивлячись на струмені дощу, кинув через плече: — Якщо це звання йому куплять.

— Тільки крапелиночку, містере Молверн. Темношкірий хлопець заходився обережно змішувати

віскі з содовою. Склянка стояла на таці, а таця — на зробленому під старовину бюро. Піднісши пляшку проти світла, Тоні нігтем відміряв порцію, налив у склянку, тихо подзвенів довгою ложечкою, розкручуючи грудку льоду, надпив і всміхнувся, блиснувши дрібними білими зубами.

— Цей Тарго — просто диво, містере Молверн. Удар блискавичний, голова ясна, кулаки, як два молоти, нікого не боїться, ніколи не відступає.

— Але ж ти подивись, кого проти нього виставляють. Хтозна-кого. Босяків.

— Атож, справжнього партнера він ще не мав, — кивнув Тоні.

Дощ періщив у шибки. Великі краплі розплескувались і стікали хвильками вниз.

— Він і сам босяк, — сказав Молверн. — Попри весь свій шик і лоск, він — босяк босяком.

Тоні скрушно зітхнув.

— Ех, якби ж то я міг подивитися хоч один раунд. І це ж мій вихідний день.

Молверн повільно одвернувся од вікна, підійшов до бюро й налив собі віскі з содовою. На щоках у нього проступили дві темні плями, голос зазвучав стомлено і став якимось скрипучим.

— Так-так. І що ж тобі заважає?

— Голова болить.

— Отже, ти знову без грошей, — майже прогарчав Молверн.

Тоні відвів погляд убік і промовчав. Молверн стиснув пальці лівої руки в кулак, повільно розняв їх і спідлоба зиркнув на хлопця.

— Тед завжди виручить, — зітхнув він. — Старий добряга Тед. Він роздає гроші направо і наліво. Він тюхтій. Тед завжди виручить. Гаразд, Тоні, неси того квитка назад. Візьмеш два поряд. — Він засунув руку до кишені, витяг банкноту.

Тоні аж наче образився.

— Отакої, містере Молверн, може, ви думаєте, що я...

— Бери, бери. Що важливіше — дружба чи якийсь там квиток на бокс? Купиш два квитки і візьмеш із [7] собою свою дівчину. Мені, зрештою, начхати на того Тарго.

Тоні Акоста взяв гроші. Потім подивився Молвернові просто в очі і, стишивши голос, проказав:

— Я б радше пішов з вами, містере Молверн. Тарго мастак класти навзнаки не тільки на рингу. Він вчащає сюди до однієї білявочки, вашої сусідки. До міс Едрієн з дев'ятсот чотирнадцятого.

Молверн випростався, не кваплячись поставив склянку, покрутив її на таці й трохи захриплим голосом відповів:

— І все ж таки він босяк босяком, Тоні. Гаразд, зустрінемось о сьомій коло входу до твого готелю. Повечеряємо разом.

— От спасибі, містере Молверн!

Нечутно ступаючи, Тоні Акоста вийшов і беззвучно причинив за собою двері.

Молверн довго стояв, водячи пучками по стільниці, втупившись поглядом у підлогу. Потім голосно, сердито проказав:

— Тед Молверн, найперший тюхтій у Сполучених Штатах Америки. Дурень, що заграє з прислугою і кидається на виручку приблудним мамзелям. О-хо-хо.

Він допив віскі, глянув на годинник на руці, надів капелюха, синє замшеве пальто і вийшов. У коридорі зупинився перед дверима 914-го, уже підніс руку, щоб постукати, — і тут-таки опустив її.

Повільно підійшовши до ліфта, він спустився вниз, вийшов на вулицю і сів у свою машину.

Редакція "Трібюн" містилася на розі Четвертої авеню і Спрінг-стріт. Молверн завернув за ріг, пройшов службовим входом і піднявся на четвертий поверх у розхитаному ліфті. Ліфтер — дідок із погаслою сигаретою в зубах — невідривно читав згорнуту вчетверо газету, тримаючи її під самим носом.

На четвертому поверсі, перед великими двійчастими дверима з написом "Відділ репортажу", стояв столик із селектором, за яким сидів ще один дідок.

Молверн постукав пальцями по столу, привертаючи до себе його увагу, і сказав:

— До Адамса. Тед Молверн.

Дідок щось пробубонів у селектор, відпустив клавішу й показав бородою на двері.

Молверн увійшов і повз вигнутий підковою стіл технічного редактора, повз ряд столиків, за якими клацали на машинках репортери, попрямував у кінець кімнати, де в кріслі, відхиленому під небезпечним кутом назад, поклавши ноги на висунуту шухляду й націливши велику люльку просто в стелю, сидів худорлявий рудий чоловік. [8]

Коли Молверн став перед ним, рудий відірвав погляд від стелі, подивився на нього і, не міняючи пози, процідив крізь зціплені на люльці зуби:

— Вітаю, Тедді. Як справи у багатих нероб?

— Ти не міг би показати мені своє досьє на такого собі містера Кортуея? — спитав Молверн. — Точніше кажучи, на сенатора нашого штату Джона Маєрсона Кортуея?

Адамс опустив ноги на підлогу і, ухопившись за край столу, сів рівно, витяг люльку з рота і сплюнув у кошик для сміття.

— На цього старого шкарбана? Будь ласка. Тільки я не пригадую, щоб за ним водилося щось цікаве. — І, втомлено підвівшись, зітхнув. — Ходімо, хлопче.

Вони пройшли попід стіною повз інший ряд столиків; за останнім голосно реготала гладка дівчина з розмазаною на губах помадою — певно, друкувала щось дуже для неї смішне, — і ввійшли до іншої великої кімнати, заставленої шестифутовими шафами-картотеками, між якими де-не-де стояли столики із стільцями.

Адамс зупинився перед однією шафою, перебіг очима написи, висмикнув шухляду, витяг і поклав на столик папку.

— Влаштовуйся, читай. А що ти винюхав?

Спершись ліктем на столик, Молверн заходився гортати вирізки. їх було багато, схожих одна на одну, політичних за змістом, позбавлених будь-якої сенсаційності. Сенатор Кортуей зробив таку-то заяву з приводу такого-то питання, що становить громадський інтерес, виступив на таких-то зборах, побував там-то. Читати все це було дуже нудно.

З кількох кліше на Молверна з холодною байдужістю дивився худорлявий сивий чоловік із запалими чорними очима на непроникному обличчі. По кількох хвилинах Молверн спитав:

— А зайвої фотографії його в тебе не знайдеться? Не клішованої, а справжньої?

Адамс зітхнув, потягся і зник за стіною шаф. Повернувшись, він кинув на столик лискучу чорно-білу фотокартку.

— Бери, дарую. У нас їх десятки. Цьому дідові вже казна-скільки років, і ніякі чорти його не беруть. Як захочеш, я можу в нього й з автографом узяти — тобі особисто.

Молверн, примруживши очі, довго придивлявся до портрета.

— Дякую, обійдуся, — сказав він повагом. — Ти не знаєш, Кортуей був одружений? [9]

— Ні. Принаймні за мого життя. Та ні, мабуть, ніколи. Слухай, а що ти в біса розкопав?

Усмішка повільно торкнула Молвернові уста. Він витяг свою фляжку й поставив її на столик поряд з папкою. Обличчя Адамса вмить проясніло, довга рука сягнула по фляжку.

— Виходить, і дітей у нього не було, — сказав Молверн.

Адамс ласо дивився на фляжку.

— Може, й були, але не для преси. А втім, наскільки я знаюся на фізіономіях, добродії з такими пиками дітей не плодять. — Він з булькотом ковтнув, витер губи, ковтнув ще раз.

— У тім-то й річ, — кивнув головою Молверн. — Ковтни ще тричі — і забудь, що ти мене бачив.

3

Товстун наблизив своє обличчя до Молвернового й сипло запитав:

— Гадаєш, вони змовилися, сусіде?

— Атож. На користь Верри.

— І скільки важить твій доказ?

— Спершу зваж свій гаман.

— Він тягне на десять півсотень, і місця в ньому ще на стільки ж.

— Іду на всі, — прошепотів Молверн, не зводячи очей з білявої голівки в першому ряду під рингом. Йому видно було блискучу хвилясту зачіску, біле пальто з білим хутряним коміром. Обличчя він не бачив. Але йому й не треба було бачити його.

Товстун поморгав очицями й обережно витяг із внутрішньої кишені піджака .туго набитий гаман. Поклавши його на коліно, він відлічив десять півсотенних асигнацій, згорнув їх трубочкою і сховав гаман на місце, туди, де ребрами відчував його вагу.

— Ти сам напросився, піжоне, — просичав він. — Показуй свої гроші.

Молверн відірвав погляд від дівчини, видобув пласку пачку новеньких стодоларових банкнот, черкнув великим пальцем по краю, розділяючи їх, витяг з-під паперової стрічки п'ять асигнацій і простяг товстунові.

— Оце по-нашому! — сказав той. Потім знову наблизив своє обличчя до Молвернового. — Мене звуть Скітс О'Ніл. А ти не вшиєшся, га?

Молверн усміхнувся своєю повільною усмішкою і сунув гроші товстунові в руку.

— Тримай їх сам, Скітсе. Мене звуть Тед Молверн. Я син старого Маркуса Молверна. Від мене ти не [10] вшиєшся, бо стріляю я швидше, аніж ти бігаєш, — і потім ні перед ким не виправдуюсь.

Товстун із шумом набрав у легені повітря і відкинувся на спинку стільця. Тоні Акоста з хвилину дивився, мов заворожений, на гроші, затиснуті в його пухкому кулаці. Потім облизав губи і, збентежено всміхаючись, зазирнув Молвернові в очі.

— Це ж викинуті гроші, містере Молверн, — прошепотів він. — Звісно, якщо... Якщо вам не відомо щось таке...

— Та дещо відомо — якраз на п'ятірку з двома нулями, — пробурчав у відповідь Молверн.

Пролунав дзвінок перед початком шостого раунду.

У перших п'ятьох важко було віддати комусь перевагу. Дьюк Тарго, русявий здоровань, навіть не пробував показати, що він уміє. Ну, а чорнявий Мастак Верра, дужий довгорукий поляк із пощербленими зубами й розплющеними вухами, то цей, хоч сили йому й не бракувало, з усіх прийомів добре знав тільки два: захват і свінг, який починав розмахом мало не від підлоги і який ще жодного разу не влучив у ціль. Але досі він і не пропустив жодного серйозного удару. Вболівальники вже хором глузували з Тарго.

Коли табуретки висмикнули з рингу, Тарго поправив свої чорні із срібними смужками труси і трохи силувано всміхнувся до дівчини у білому пальті. Його вродливе обличчя було зовсім чисте — ні синця, ні подряпини. На плечі в нього засохла кров, але не власна, а з роз'юшеного носа Мастака Верри.

Як тільки пролунав гонг, Верра кинувся через ринг, ухилився від правої Дьюка Тарго і хуком зліва таки зачепив супротивника. Удар був змазаний, але Тарго вдав, ніби цей хук потряс його. Він відкинувся на канати, спружинив уперед і ввійшов у клінч.

Молверн посміхнувся в темряві.

Рефері наказав боксерам розійтись, і Тарго враз відштовхнувся від Верри. Той спробував дістати його аперкотом, але схибив. З хвилину вони пританцьовували, обмінюючись випадами. На гальорці завели пісню в ритмі вальсу. Потім Верра відвів праву назад і вниз, готуючи свінг. Тарго, здавалося, чекав цього удару, навіть підставляв себе під нього. На обличчі його з'явилася дивна напружена посмішка. Дівчина в білому пальті раптом підвелась.

Удар Верри ковзнув по щелепі супротивника. Тарго лише ледь помітно хитнувся і прямим правою зацідив Веррі в голову, потім хуком зліва поцілив його в щелепу й перехресним правим влучив майже в те саме місце. [11]

Верра опустився навкарачки, потім осунувся вперед і впав ницьма, животом на рукавиці. Поки суддя рахував над ним, на гальорці лунав дикий свист.

Товстун звівся на ноги, посміхаючись аж до вух.

— Ну що, голубе? І досі віриш, ніби вони змовилися?

— В останню мить хтось передумав, — відповів Молверн тим безвиразним голосом, яким перемовляються між собою по радіо полісмени.

— Бувай, голубе, — сказав товстун. — Приходь сюди частіше. — Пробираючись повз Молверна, він ще й на ногу йому наступив.

Молверн сидів нерухомо, дивлячись, як порожніє зал. Боксери зі своїми секундантами зійшли сходами в приміщення під рингом. Дівчина в білому пальті зникла в натовпі. Юпітери погасли, і зал зразу став схожий на великий, брудний і похмурий сарай.

Тоні Акоста засовався на сидінні: до них наближався, підбираючи з підлоги сміття, служник у смугастому комбінезоні.

Зненацька Молверн підхопився і сказав:

— Тоні, я піду побалакаю з тим босяком. Почекай на мене в машині.

Він збіг пандусом у вестибюль, де ще юрмилися глядачі, проштовхався до сірих дверей з написом "Вхід заборонено", пройшов у ті двері й спустився до інших дверей з таким самим написом. Перед ними стояв охоронник у розстебнутому злинялому кітелі кольору хакі, з пляшкою пива в одній руці й бутербродом з котлетою — в другій.

Молверн махнув перед ним поліцейською карткою, охоронник миролюбно гикнув і відступив убік, навіть не глянувши на нього. Тепер Молверн опинився у вузькому коридорі з багатьма нумерованими дверима. На четвертих дверях ліворуч він побачив прикноплену картку з написом від руки: "Дьюк Тарго".

Молверн увійшов і почув шум викрученого на повну потужність душу — душова була, очевидно, за перегородкою. У вузькій з голими стінами кімнаті на краєчку заваленого спортивним одягом масажного столу сидів чоловік у білому светрі. Молверн упізнав у ньому головного секунданта Тарго.

— Де Дьюк? — спитав Молверн.

Секундант показав великим пальцем на перегородку, за якою шумів душ. Ту ж мить з дверей у перегородці вийшов і, трохи заточуючись, рушив до Молверна якийсь суб'єкт. Він був високий, кучерявий; у копиці каштанового волосся сталево поблискували сиві [12] пасма. У лівій руці він тримав майже повну склянку віскі. Обличчя його мало той сизувато-багряний колір, що проступає у дуже п'яних людей. Чуприна в нього була вогка від поту, очі налиті кров'ю, а губи сіпалися, раз у раз кривлячись у дурній посмішці.

— Забирайсь... звідс... — прохрипів він.

Молверн спокійно зачинив за собою двері, прихилився до них спиною і, розгорнувши поли свого синього пальта, поліз до жилетної кишені по портсигар. Він навіть не дивився на кучерявого.

Аж раптом той сунув вільну руку під піджак і вихопив з-під пахви пістолет. Боронована сталь замерехтіла на тлі його світлого костюма. Віскі вихлюпнулось із склянки.

— Замри! — гарикнув він.

Молверн дуже повільно витяг портсигар, показав його на розкритій долоні, потім вийняв сигарету і вставив собі в зуби. Бороноване дуло танцювало перед самими його очима, рука, що тримала віскі, здригалася в якомусь конвульсивному ритмі.

Молверн спроквола проказав:

— Так-так. Кому ж, як не тобі, шукати лиха... Чоловік у светрі зліз із масажного столу і завмер,

уп'явшись очима в пістолет.

— Ми з лихом побраталися, — сказав кучерявий. — Обшукай його, Майку.

— Ні, мене у це діло не вплутуй, Шенвере, — відповів чоловік у светрі. — І Бога ради, не гарячкуй. Ти ж уже цілу цистерну вижлуктив.

— Можете обшукати мене. Я неозброєний, — сказав Молверн.

— Нащо воно мені, — відповів чоловік у светрі. — Він — Дьюків охоронець. А я тут ні до чого.

— Так, я п'яний, — захихотів кучерявий.

— Ви Дьюків приятель? — спитав чоловік у светрі.

— Я маю дещо розповісти йому.

— А що саме? Молверн промовчав.

— Діло ваше, — ображено знизав плечима чоловік у светрі.

— Знаєш, чого йому треба, Майку? — раптом розлютився кучерявий. — Цей гад, певно, хоче влаштуватися на моє місце. їй-бо! Поглянь-но, яка бандитська пика. Слухай, а ти часом не детектив? — І він тицьнув Молверна в живіт дулом "пістолета.

— Ти вгадав, — відказав Молверн. — І забери свою пукавку.

Кучерявий напівобернувся й через плече підморгнув чоловікові в светрі. [13]

— Що я казав, Майку? Він нишпорка. Він хоче на моє місце. Ясно, як Божий день.

— Бовдуре, сховай свого пугача, — з огидою мовив чоловік у светрі.

Кучерявий обернувся до нього ще більше.

— Я тут для того, щоб охороняти Дьюка, а не панькатися з усяким набродом! — заявив він.

Молверн майже недбалим рухом руки, яка тримала портсигар, відбив пістолет убік. Кучерявий рвучко обернувся до нього. І тоді Молверн ступив уперед і врізав його кулаком у сонячне сплетіння, кистю другої руки не давши пістолетові опуститись. Кучерявий захрипів, вихлюпнув віскі Молвернові на пальто, склянка впала й розбилася, воронований пістолет відлетів аж у куток кімнати. Чоловік у светрі кинувся по нього.

В цю мить — Молверн навіть не почув, коли перестала шуміти вода, — з душової, енергійно розтираючись рушником, вийшов русявий боксер. Він аж рота розтулив з подиву, коли побачив, що робиться в роздягальні.

— З мене годі, — промовив Молверн, відсторонив від себе кучерявого, прямим ударом правої садонув його в щелепу й відступив до дверей. Кучерявий позадкував через усю кімнату, вдарився спиною об стіну й осів на підлогу.

Тим часом чоловік у светрі підняв пістолет і тепер закляк на місці, дивлячись на Молверна.

Молверн дістав хусточку й витер заляпане на грудях пальто. Тарго повільно стулив свої широкі гарні уста й знову заходився розтирати рушником груди. По хвилі він спитав:

— Хто ви, в дідька, такий?

— Я приватний детектив. Принаймні був ним. Звати мене Тед Молверн. По-моєму, вам потрібна допомога.

Обличчя Тарго було червоне після душу. Тепер воно почервоніло ще дужче.

— Звідки ви це взяли?

— Я чув, що ви мали програти цей бій, і бачив, як ви намагалися програти його. Та Верра виявився геть нікчемним слабаком. У вас не було іншої ради. А це означає, що ви вскочили у халепу.

— За такі слова з людини роблять відбивну, — спроквола мовив Тарго.

На мить у кімнаті запала тиша. П'яний підвів голову, закліпав очима, спробував підвестися, але не зміг, і голова його знову впала на груди.

Молверн спокійно додав:

— Бенні Сірано — мій приятель. Наскільки мені відомо, він протегує вам, так? [14]

Чоловік у светрі хрипко засміявся, витяг з пістолета обойму, повидавлював з неї патрони і кинув пістолет на підлогу. Потім попрямував до дверей і, грюкнувши ними, вийшов.

Тарго подивився на зачинені двері, перевів погляд на Молверна і, помовчавши, запитав:

— А звідки ви про це дізналися?

— Ваша подруга Джін Едрієн мешкає в моєму готелі, на одному поверсі зі мною. Кілька годин тому на неї напав якийсь бандюга — оглушив ударом по голові. Я саме йшов коридором і спочатку побачив того бандюгу — він тікав, — а потім дівчину, непритомну. Я подав їй допомогу, і вона в двох словах розповіла мені, що й до чого.

Тарго тим часом одягався. Він уже був у спідньому і в шкарпетках. Дістави із шафки чорну шовкову сорочку і надягаючи її, він сказав:

— Мені Джін не розповіла нічого.

— Воно й не дивно — перед боєм. Тарго злегка кивнув. Потім заговорив далі:

— Що ж, як ви й справді приятель Бенні, я вам скажу. Мені таки погрожували розправою. Може, все це взагалі ламаного мідяка не варте, а може це затіяв якийсь розумаха-букмекер, сподіваючись на дурничку нагріти руки. Хоч би як там було, я бився чесно. Тож ідіть собі, шановний, і спокійно дихайте повітрям.

Він натяг чорні штани з високим поясом і пов'язав на чорній сорочці білу краватку. Потім дістав із шафки й надяг піджак із тонкого білого

сукна, окантований чорною плетеною тасьмою. З нагрудної кишеньки піджака стирчала трьома кінчиками чорно-біла хусточка.

Молверн оглянув його з голови до ніг, підійшов до дверей, став і подивився на п'яного.

— Ну що ж, — сказав він, — я бачу, охоронець у вас є. Вважайте, що мене привело до вас непорозуміння. Пробачте.

Він тихо причинив за собою двері, піднявся у вестибюль і вийшов на вулицю. Під дощем завернув за ріг будинку й попрямував до просторої, посиланої жорствою автомобільної стоянки.

Фари його машини засвітилися, поблимали, машина прошурхотіла по вогкій жорстві й зупинилася перед ним. За кермом сидів Тоні Акоста.

Молверн сів на сидіння справа й сказав:

— Давай під'їдемо до Сірано, Тоні, перепустимо по одній.

— Оце діло, містере Молверн! Там сьогодні виступає міс Едрієн. Знаєте — ота білявочка, про яку я казав вам. [15]

— Знаю. Я познайомився з Тарго. Чимсь він мені навіть сподобався — але не своїм одягом. Бр-р, його одяг мені не сподобався зовсім.

4

Гес Найшекер, — такий собі двохсотфунтовий живий манекен із салона новітніх мод, — мав рум'яні щоки й тонесенькі, бездоганно накреслені брови — брови з китайської вази. В петельці його широкоплечого смокінга стриміла червона квітка, і він раз у раз нюхав її, стежачи, як старший офіціант розсаджує за столом новоприбулу

компанію. Коли Молверн з Тоні Акостою з'явилися над сходами в зал, він засяяв і поспішив до них з простягнутою рукою.

— Добривечір, Теде! Ти з компанією?

— Ні, ми вдвох. Знайомтеся: містер Акоста — Гес Найшекер, метрдотель Сірано.

Гес Найшекер потис Тоні руку, навіть не глянувши на нього, і сказав:

— Я оце пригадую, Теде, востаннє ти був у нас із...

— Вона поїхала з міста, — відповів Молверн. — Влаштуй нас неподалік від площадки, але не надто близько. Ми з ним не збираємося танцювати вдвох.

Гес Найшекер висмикнув з-під пахви старшого офіціанта меню й повів їх за собою. Вони спустилися п'ятьма вистеленими яскраво-червоним килимом сходинками і пройшли між столиками, що оточували овал танцювальної площадки.

Коли вони сіли, Молверн замовив віскі з содовою та льодом і сандвічі по-денверському. Найшекер переказав замовлення офіціантові, а тоді висунув стілець і сів до столика. Вийнявши олівець, він заходився креслити трикутники на сірниковій коробочці.

— Ходив на бокс? — спитав він недбало.

— Ти це називаєш боксом?

Гес Найшекер поблажливо всміхнувся.

— Бенні розмовляв з Дьюком. Дьюк каже, ти щось запідозрив. — Він раптом глянув на Тоні Акосту.

— Тоні — свій хлопець, — сказав Молверн.

— Гаразд. То, будь ласка, зроби нам послугу і забудь про свої підозри. Бенні цей боксер подобається. І він не допустить, щоб з ним що-небудь сталося. Якби справді йшлося про щось серйозне, якби Бенні не вважав, що вся ця комедія з погрозами задумана якимсь дешевим комбінатором між двома партіями в більярд, — він забезпечив би Тарго надійнішою охороною, справжньою охороною. Бенні ніколи не протегує більш як одному боксерові, тож добирає він їх дуже ретельно. [16]

Молверн запалив сигарету, випустив з кутика рота цівку диму й спокійно відповів:

— Це, звісно, не моє діло, але кажу тобі — тут усе не так просто. В мене нюх на такі речі.

Гес Найшекер з хвилину замислено дивився на нього, а тоді знизав плечима:

— Що ж, гляди не помилися.

Він рвучко підвівся й пішов між столиками, раз у раз зупиняючись, щоб з усмішкою вклонитись одному відвідувачеві, сказати кілька слів другому.

Бархатисті очі Тоні Акости збуджено сяяли.

— То, по-вашому, містере Молверн, тут самими погрозами не обійдеться?

Молверн мовчки кивнув. Офіціант приніс їм напої та сандвічі й пішов. Оркестр на естраді в кінці овальної площадки вибухнув коротеньким вступом, прилизаний, усміхнений конферансьє плавною ходою наблизився до мікрофона й забубонів, мало не торкаючись його губами.

Естрадна програма розпочалася. З десяток напівголих дівчат вишикувалися на сцені в мерехтливому різноколірному промінні. Вони звивались і вигиналися довгою хвилястою лінією, їхні голі ноги мелькали, а на ніжно-білих животах темніли ямочки пупків.

Руда співачка з масними очима виконала масну пісеньку голосом, яким можна було б колоти дрова. Дівчата повернулися на естраду в чорних трико й шовкових капелюхах і виконали той самий танець, демонструючи тепер деякі інші свої оголені принади.

Музика пом'якшала, на острівець бурштинового світла вийшла висока огрядна негритянка й проспівала щось вельми сентиментальне про щось вельми сумне й далеке, голосом, який викликав у Молверна асоціацію із старою слоновою кісткою.

Молверн попивав віскі, відламував і жував шматочки сандвіча. Поряд з ним то виникало в сутіні, то розчинялося в ній молоде, напружене обличчя Тоні Акости.

Виконавиця блюзів пішла, на хвильку запала тиша, а тоді раптом усі вогні в залі погасли — окрім лампочок над входами до кабінок, розміщених круг залу під стінами, за рядами столів.

У густій темряві хтось не втримався і нявкнув, хтось зареготав. Але в цю мить високо під стелею мигнув і засвітився юпітер, кинувши яскраву пляму на доріжку, що вела до сцени. У відбитому світлі обличчя зробилися крейдяно-білими. То там, то сям зажевріли червоні вогники сигарет.

Четверо високих негрів вийшли на освітлену доріжку, несучи на плечах білий саркофаг. Урочистою, [17] ритмічною ходою вони спустилися на сцену. Усі четверо були в білих єгипетських головних уборах, на стегнах — білі шкіряні пов'язки, ноги в білих сандалях, зашнурованих до колін. Гладенька темна шкіра відсвічувала, мов чорний мармур у місячному сяйві.

Дійшовши до середини сцени, вони зупинились і обережно поставили саркофаг сторч. Віко його відокремилось і було підхоплене на льоту. А тоді постать, закутана в білий саван, хитнулася в саркофазі й повільно, дуже повільно почала падати — так повільно падає з усохлого дерева Останній листок. На мить вона затрималась у своєму падінні, знову хитнулась і повалилася на підлогу під оглушливий гуркіт барабанів.

Світло погасло, знов спалахнуло. Мумія, вже поставлена сторч, тепер крутилася дзиґою, і один з негрів теж крутився, в протилежному напрямку, намотуючи довгий вузький сувій на себе. Нарешті саван розмотався до кінця, і в сліпучому світлі заіскрилися блискітки на струнконому білому дівочому тілі, дівчина злетіла вгору у високому стрибку, один з її чорних партнерів підхопив її, одразу кинув другому, і дівчина полетіла з рук у руки, мов бейсбольний м'яч, що його розігрують перед завершальним кидком.

Потім музика перейшла у вальс, і дівчина повільно грацiйно закружляла між чотирма неграми, немов між чотирма колонами з чорного дерева, наближаючись до кожного майже впритул, але жодного не торкаючись.

Виступ скінчився. Загриміли бурхливі оплески. Світло погасло, знову запала темрява, а тоді спалахнули водночас усі люстри, але дівчини й чотирьох негрів на сцені вже не було.

— Яка краса! — прошепотів Тоні Акоста. — Боже, яка краса! Це ж була міс Едрієн, правда?

— Атож, вона. Славне дівча, — спроквола відповів Молверн. Він закурив нову сигарету, озирнувся довкола. — А ось іще одне чорно-біле видиво, Тоні. Дьюк Тарго — власною персоною.

Боксер стояв, шалено аплодуючи, в проході до однієї з кабінок. Обличчя його розпливлося в розчуленій усмішці. Скидалося на те, що він уже перепустив дві-три чарчини.

Хтось наліг Молвернові на плече, впершись рукою в попільничку біля його ліктя, і дихнув на нього перегаром. Він повільно обернувся і побачив перед собою п'яне, спітніле обличчя Шенвера, охоронця Дьюка Тарго.

— Чорні мавпи й біла дівчина, — важко ворочаючи язиком, сказав Шенвер. — Чортівня якась. І паскудство. Чортівня, паскудство і неподобство. [18]

Молверн злегка всміхнувся, трохи пересунув стілець під собою. Тоні Акоста втупився в Шенверове обличчя круглими очима, стисши губи у вузеньку смужку.

— То негри, містере Шенвер. Не мавпи, а негри. І мені цей номер сподобався, — відповів Молверн.

— А кого в біса цікавить, що тобі подобається? —

прогарчав Шенвер.

Молверн чемно всміхнувся, поклав сигарету на край тарілки, ще трохи пересунув свій стілець.

— Ви й досі гадаєте, що я зазіхаю на вашу посаду, Шенвере?

— Атож. І крім того, я завинив тобі здачу — по пиці. — Він прибрав руку з попільнички, витер її об скатерку й стис у кулак. — Хочеш — віддам зараз.

Офіціант схопив його за руку, крутнув обличчям до себе.

— Ви забули, де ваш столик, сер? Дозвольте, я відведу вас.

Шенвер поплескав офіціанта по плечу, спробував обняти його за шию.

— Веди, час уже промочити горло. А ці люди мені не подобаються.

Вони пішли геть і зникли між столиками.

— Під три чорти цей шинок, Тоні, — сказав Молверн, похмуро дивлячись на естраду. Та раптом в очах його спалахнув інтерес.

По той бік оркестрової раковини з'явилася дівчина з волоссям кольору стиглого жита, в білому пальті з білим хутряним коміром. Вона зникла за раковиною, вийшла з цього боку й рушила проходом повз кабінки туди, де недавно стояв Тарго. Двійчасті двері його кабінки проковтнули її.

— Атож, під три чорти цей шинок. Ходімо звідси, Тоні, — сердито буркнув Молверн. І тут-таки зовсім іншим, напруженим голосом додав: — Ні, зажди хвилинку. Я бачу ще одного типа, який мені зовсім не до вподоби.

Молверн помітив його по той бік танцювальної площадки, в цю мить порожньої, і впізнав його, дарма що той був тепер без капелюха. Те саме

пласке, мов закам'яніле обличчя, ті самі близько посаджені очі. Хоча й молодий ще — років тридцять, не більше, — він встиг добряче полисіти. Під лівою пахвою піджак його ледь помітно випинався — там був схований пістолет. Це був той самий бандюга, який, оглушивши Джін Едрієн, тікав коридором "Каронделета".

Він завернув у прохід до кабінки, в якій сидів Тарго і в якій зникла Джін Едрієн, і пірнув у двері. [19]

— Чекай тут, Тоні, — наказав Молверн і, відштовхнувши стілець, підвівся.

Хтось ляснув його ззаду по потилиці. Він крутнувся і побачив перед собою вискалене в посмішці спітніле обличчя Шенвера.

— Я повернувся, друже, — пирхнув кучерявий охоронець і полоснув його в щелепу коротким прямим, вельми влучним, як на п'яного. Молверн похитнувся. Тоні Акоста підхопився на ноги, по-котячому засичав. Молверн усе ще не віднайшов рівноваги, коли Шенвер замахнувся лівою. Але вдруге ударити він уже не встиг. Молверн ухилився, ступив крок уперед, лютим ударом знизу поцілив Шенвера в ніс і залитим кров'ю кулаком припечатав його щелепу.

Шенвер не втримався і з розгону сів на підлогу, затисши собі ніс обома руками.

— Постережи-но цього паскуду, Тоні, — кинув Молверн.

Шенвер ухопився за краєчок найближчої скатерки і щосили шарпонув її. На підлогу посипалися ножі, виделки, келихи й тарілки. Чоловік, що сидів за столиком, вилаявся, жінка зойкнула. До них уже поспішав офіціант з блідим, перекошеним від гніву обличчям.

І тут Молверн почув два постріли.

Вони вилясnули ледь чутно й сухо, один за одним. Стріляли явно з малокаліберного пістолета. Офіціант, що біг до Шенвера, став, як укопаний, і шкіра навкруг його закушених губ ураз побіліла, немов його оперезали батогом по обличчю.

Чорнява гостроноса жінка розтулила рота, щоб закричати, але крик застряг у неї в горлі. Це була та мить, коли жоден звук не може вихопитися назовні, коли здається, що всі звуки завмерли раз і на завжди, — та мить, що настає одразу після того, як сказала своє слово зброя.

А тоді Молверн побіг.

Раз у раз наштовхуючись на людей, що стояли між столиками в закам'янілих позах і напружено прислухалися, він добіг до проходу. Стіни кабінок були високі, але двері — досить низькі. З дверей у проході витикалися голови, але сам прохід був ще порожній. Молверн завернув на пологий, вкритий килимом пандус, у кінці якого двері кабінки були розчинені навстіж.

За дверима Молверн побачив ноги в чорних штанях. Трохи зігнуті в колінах, вони ледь торкалися підлоги гострими носками чорних черевиків.

Скинувши з плеча чиюсь руку, Молверн досяг дверей.

На краю столу, животом і щокою на білій скатерці, лежав чоловік. "Його ліва рука звисала донизу, під [20] скоцюрбленими пальцями правої на скатерці чорнів великий револьвер — кольт 45-го калібру з відрізаним стволом. В електричному світлі блищала кругла лисина і поряд — змащений метал револьвера.

Яскраво-червона кров розпливалась на білій скатерці, що всотувала її, як промокальний папір.

Дьюк Тарго стояв у глибині кабінки. Лівою рукою він спирався на край столу. Джін Едрієн сиділа поряд з ним. Тарго глянув на Молверна порожніми очима — так, наче вперше бачив його, — і простяг свою величезну праву руку.

На долоні в нього лежав маленький пістолет з білою рукояткою.

— Я застрелив його, — сказав він хрипко. — Він наставив на нас револьвер, і я застрелив його.

Джін Едрієн м'яла в руках маленький носовичок. Обличчя її було напружене, холодне, але не злякане, очі здавалися зовсім темними.

— Я застрелив його, — повторив Тарго і кинув пістолет на скатерку. Пістолет підскочив, мало не вдарився об голову чоловіка з кольтом. — Ходімо. Ходімо звідси.

Молверн приклав долоню до шиї нападника. Пульсу не було.

— Мертвий, — сказав він. — Коли законослухняний громадянин убиває бандита — це сенсація.

Джін Едрієн дивилася на нього спідлоба. Він променисто всміхнувся їй, долонею легенько штовхнув Тарго в груди.

— Сідайте, Тарго. Нікуди ви не підете.

— Гаразд, — озвався Тарго. — Я... я застрелив його.

— Так-так, — сказав Молверн. — Спробуйте розслабитись.

За його спиною вже збиралися люди. Він відхилився назад, стримуючи натовп у дверях, і знову всміхнувся до блідої дівчини.

5

Постать Бенні Сірано складалася мовби з двох куль: великої — тулуба й малої — голови. Його коротенькі ніжки в лакованих черевиках раз у раз смикалися між тумбами темного неполірованого письмового столу. В зубах він стискав кінчик носовичка, шарпаючи його лівою рукою, а пухкою правою долонею немовби відштовхував від себе щось невидиме. Через те, що в зубах у нього був носовичок, голос його звучав здушено.

— Хвилиночку, хлопці, хвилиночку!

В кутку кабінету стояв смугастий диван, і на ньому між двома агентами з управління поліції сидів Дьюк [21] Тарго. Над бровою в нього темнів синець, його русяве волосся було скуйовджене, чорна шовкова сорочка мала такий вигляд, наче хтось, ухопившись за її комір, спробував був відірвати Тарго від землі й покрутити ним над головою.

В одного з полісменів, сивочубого, кровоточила розпухла губа. У молодшого, такого ж русявого, як Тарго, було підбите око. Обидва насилу тамували лють, причому молодшому ще вдавалося гірше, ніж старшому.

Молверн сидів під стіною, осідлавши стілець, і замріяно дивився на Джін Едрієн, яка вмостилась у шкіряному кріслі поряд з ним. Вона бгала хусточку, раз у раз витираючи нею долоні. Дівчина робила це — мабуть, машинально, — відколи Молверн побачив її в кабінці. її гарні уста сердито кривилися.

Гес Найшекер стояв, прихилившись спиною до дверей, і курив.

— Хвилиночку, хлопці, — казав Сірано. — Якби ви не почали хапати його за руки, він не відбивався б. Він хлопець порядний — і кращого боксера в мене не було. Ви з ним по-доброму.

Тоненька цівка крові витекла з кутика Дьюкових уст на круте підборіддя. Обличчя в нього було закам'яніле, безвиразне.

— Може, ти ще хочеш, щоб у цих хлопчиків крильця виросли, Бенні? — холодно спитав Молверн.

— Ви й досі маєте посвідчення приватного детектива, Молверне? — визвірився русявий полісмен.

— Та десь, певно, ще валяється, — відповів Молверн.

— То ми його можемо у вас відібрати, — гостро мовив русявий.

— Ви все можете, ваша поліцейська величносте. Ви, певно, й фанданго можете станцювати. Зразу видно, що ви на все мастак.

Русявий полісмен почав підводитися, але його старший напарник сказав:

— Не чіпай його. Нехай ще трохи побреше. А спробує вкусити — накинемо намордник.

Молверн і Гес Найшекер весело перезирнулися. Сірано безпорадно розвів руками. Дівчина скоса, з-під вій, глянула на Молверна. Тарго розтулив рота і сплюнув кров собі під ноги, на блакитний килим.

Хтось штовхнув двері, і Найшекер відступив убік, трохи прочинив їх, а тоді розчахнув навстіж. Увійшов Макчесні.

Лейтенант поліції Макчесні, високий, рудуватий чоловік років сорока, мав дуже світлі очі й вузьке, підозріливе обличчя. Він зачинив за собою двері, крутнув [22] ключ у замку, тоді повільно підійшов до Тарго, зупинився перед ним і сказав:

— Він мертвий. Одна куля в серці, друга під серцем. Як на стрільбу навскидку — дивовижна влучність. Ви часом не захоплюєтеся стрілецьким спортом?

— Як уже бити, то напевно, — глухо відповів Тарго.

— Хто він — установили? — спитав у лейтенанта сивий полісмен, відсовуючись на край дивана. Макчесні кивнув головою.

— Найманий убивця. Плант, на прізвисько Сірник. У наших краях я його вже років зо два не бачив. Нанюхавшись порошку, він діяв на відчай душі. Кокаїніст.

— Нормальна людина сюди з таким ділом не поткнулася б, — сказав сивий полісмен.

Довгасте обличчя Макчесні було не так похмуре, як серйозне.

— У вас є дозвіл носити зброю, Тарго?

— Є. Бенні дістав його для мене два тижні тому. Мене останнім часом діймали всякими погрозами.

— Послухайте, лейтенанте, — задріботів Сірано, — якісь шахраї залякують його, вимагаючи, щоб він зіграв у піддавки, розумієте? Він дев'ять зустрічей підряд вигравав нокаутом, тож вони на його поразці непогано загребли б. Я йому вже й сам казав, що, може, один раз варто й програти.

— І я таки мало не програв, — похмуро пробурчав Тарго.

— От вони й підіслали до нього того бандюгу, — докинув Сірано.

— Що ж, можливо, можливо, — сказав Макчесні. — Як же вам пощастило випередити його, Тарго? Де у вас був пістолет?

— В задній кишені.

— Покажіть, як ви це зробили.

Тарго шаснув правою рукою до задньої кишені, вихопив з неї хусточку й вистромив з-під неї палець, як дуло пістолета.

— Ця хустечка теж була в кишені? — спитав

Макчесні. — Разом з пістолетом?

На червоне обличчя Тарго набігла тінь. Він кивнув.

Макчесні нахилився вперед, легким рухом висмикнув з пальців Тарго хусточку, понюхав її, розгорнув, понюхав знову, згорнув і сховав до своєї кишені. Обличчя його лишилося незворушним.

— А що він сказав, Тарго?

— Він сказав: "Я маю для тебе звістку, піжоне, — ось вона", — і почав витягати револьвер, а він трохи застряв, видно, зачепився за щось. І я випередив його. [23]

Макчесні ледь посміхнувся і відхилився назад, балансуючи на підборах. Від цієї посмішки ніс його начебто зробився ще довшим. Він зміряв Тарго поглядом і мовив:

— Так-так, з біса влучні постріли, як на такий маленький пістолет. А втім, реакція у вас, мабуть, швидка, дарма що важите ви он скільки... А хто одержував ті погрози?

— Я, — відповів Тарго. — По телефону.

— Голос упізнали б?

— Схожий на голос цього бандюги. Твердити не берусь, але схожий.

Макчесні пройшовся на негнучких ногах в інший кінець кабінету, постояв якусь мить, дивлячись на розфарбовану від руки спортивну фотографію. Потім неквапно повернувся, підійшов до дверей.

— Смерть такого покидька — втрата невелика, — спокійно сказав він. — Але без формальностей нам не обійтися. Вам обом доведеться поїхати з нами до управління, дати свідчення. Ходімо.

Він вийшов. Обидва полісмени підвелися. Дьюк Тарго теж. Сивий суворо мовив до нього:

— Тільки давай по-доброму, хлопче.

— Як по-доброму, то дозвольте мені вмитись, — ошкірився Тарго.

Вони вийшли. Русявий полісмен пропустив уперед Джін Едрієн і, перше ніж вийти, просичав Молвернові:

— Наші стежечки ще схрестяться!

— Ну, від такого чорта, як ти, я завжди відхрещуся, — з чемною усмішкою відказав Молверн.

Гес Найшекер засміявся, причинив двері і підійшов до столу.

— Я трушусь, як третє підборіддя в Бенні, — сказав він. — Випиймо по краплі коньяку.

Він наповнив на третину три склянки, взяв собі одну, перейшов до смугастого дивана і, вмостившись на ньому напівлежачи, прихилившись до спинки, пригубив коньяк.

Молверн підвівся й випив свою склянку до дна. Потім дістав сигарету і, розмітаючи її між пальцями, спідлоба вп'явся поглядом у гладеньке біле обличчя Сірано.

— Скільки грошей, по-твоєму, перейшло сьогодні з рук до рук після перемоги Тарго? — спитав він неголосно. — Я маю на увазі заклади.

Сірано поморгав, потер пухкою рукою губи.

— Кілька тисяч — не більше. Це ж була звичайнісінька щотижнева зустріч. Все це якось не в'яжеться між собою, правда?

— Якби в'язалося, то це означало б, що життя людське зовсім здешевіло в наших краях. [24]

Сірано не відповів. Гес Найшекер допив свій коньяк і обережно поставив порожню склянку на круглий дубовий столик біля дивана. Він мовчки дивився в стелю.

Постоявши ще хвильку, Молверн кивнув їм обом, перейшов кімнату і вийшов, зачинивши за собою двері. Він попрямував тепер уже темним коридором, у який виходили двері артистичних убиралень, пройшов між лаштунками на сцену й спустився в зал.

У вестибюлі старший офіціант стояв біля скляних дверей, дивлячись на дощ і на спину полісмена в уніформі. Молверн зайшов до порожньої роздягальні, знайшов своє пальто й капелюх, надяг їх, вийшов, зупинився поряд із старшим офіціантом і спитав:

— Ви часом не бачили, куди подівся хлопець, що приходив зі мною?

Старший офіціант похитав головою й узявся за ключ, щоб відімкнути двері.

— Тут у нас сиділо чотириста чоловік — і триста з них кинулися тікати, коли ми викликали поліцію.

Молверн кивнув і вийшов під дощ. Полісмен в уніформі ковзнув по ньому байдужим поглядом. Пройшовши тротуаром до того місця, де вони з Тоні залишили машину, Молверн побачив, що її там нема. Він подивився праворуч, ліворуч, постояв ще трохи під дощем, а тоді пішов у напрямку "Каронделета".

Незабаром йому пощастило зупинити таксі.

6

Пандус готельного гаража вгинався вниз, у холодну підвальну сутінь. Кузови автомобілів зловісно чорніли на тлі побілених стін, і самотня лампочка в заскленій конторці сяяла тим безжальним світлом, яке буває тільки в моргу.

Здоровань-негр у засмальцьованому комбінезоні вийшов з конторки, протер очі, і обличчя його розпливлося в широченній усмішці.

— Добривечір, містере Молверн. Вам сьогодні, бачу, не спиться?

— Як надворі дощ, мене чомусь бере неспокій, — відповів Молверн. — Ладен закластися, що моєї колимаги тут нема.

— А таки немає, містере Молверн. Я всі помив — вашої не було.

Молверн неуважливо відповів:

— Я позичив її приятелеві. Певно, він її розбив... Підкинувши нігтем півдоларову монету так, що вона

впала негрові в руки, він піднявся пандусом, вийшов на бічну вулицю, пройшов нею і опинився в завулку, [25] куди виходила тильна стіна "Каронделета". Навпроти стояли два дерев'яні будиночки й чотириповерхова цегляна будівля, над входом до якої на світляній матовій кулі було написано: "Готель "Блейн".

Молверн піднявся цементними сходами і смикнув двері. Вони були замкнені. Він зазирнув крізь дверну шибку в маленький тьмяний і порожній вестибюль. Потім дістав дві відмички; друга трохи зрушила з місця засув. Він різко шарпнув двері до себе, знову встромив у шпарку першу відмичку. Вона таки змістила засув настільки, що розхитані двері відчинилися.

Молверн увійшов, подивився на порожню конторку з табличкою "Адміністратор" і дзвоником коло неї. Позад столу на стіні висіла шафка з пронумерованими порожніми відділеннями. Молверн зайшов за перегородку й витяг з-під її дашка реєстраційну книгу в шкіряній палітурці. Перегорнувши кілька сторінок, він знайшов зроблений хлоп'ячою рукою запис: "Тоні Акоста", а навпроти — написаний іншим почерком номер кімнати.

Поклавши книгу на місце, він проминув ліфт і пішки піднявся на четвертий поверх.

В коридорі панувала німа тиша. Під стелею тьмяно блимала єдина слабенька лампочка. Із шпарини над передостанніми дверима зліва вибивалася смужка світла. На них був потрібний Молвернові номер — 411. Він простяг був руку, щоб постукати, але одразу й опустив її.

Дверна ручка була замазана чимось схожим на кров.

Молверн глянув униз і побачив, що під порогом на пофарбованій підлозі темніє густо-червона пляма.

Рука його раптом спітніла в рукавичці. Він зняв рукавичку, розчепірив пальці, як пташині кігті, й помахав рукою в повітрі. В очах його спалахнули колючі вогники.

Діставши хустинку, він узявся за ручку біля її основи й повільно повернув. Двері були незамкнені. Він відчинив їх і, зазирнувши до кімнати, стиха покликав:

— Тоні!.. Гей, Тоні!

Потім, усе ще тримаючи в руках хустинку, зачинив за собою двері й замкнув їх на ключ.

Кімнату освітлювала кругла люстра, підвішена на трьох бронзових ланцюгах. Світло падало на застелене ліжко, фарбовані світлі меблі, темно-зелений килим, квадратний письмовий стіл з евкаліптового дерева.

Тоні Акоста сидів за столом. Голова його лежала на випростаній лівій руці. Під стільцем, між ніжками і ногами Тоні, лисніла темна калюжа.

Поки Молверн йшов через кімнату, м'язи литок у нього затерпли від напруження. Наблизившись до столу, він торкнувся плеча Тоні Акости. [26]

— Тоні, — сказав він хрипко, безтямно. — Господи, Тоні!

Хлопець не ворухнувся. Молверн ступив ще крок, подивився на нього збоку. Просочений кров'ю вафельний рушник червонів у хлопця під животом, на стиснутих стегнах. Права долоня його була зігнута на

краю столу так, наче він намагався відштовхнутись і підвестися. Майже під його обличчям лежав списаний карлючками конверт.

Молверн обережно витяг конверт, підняв його, мов непосильну вагу, й прочитав нерівні рядки:

"Вистежив його Італійський квартал Корт-стріт, 28 над гаражем. Він поцілив мене. Я його здається теж. Ваша машина..."

На цьому місці рядок уперся в край конверта й розплився плямою. Ручка лежала на килимі. На конверті стояв кривавий відбиток великого пальця.

Молверн дбайливо згорнув конверт відбитком усередину і сховав до свого гамана. Потім підняв голову Тоні, заглянув йому в обличчя. Шия була ще тепла, але вже почала заклякати. Бархатисті чорні очі Тоні були розплющені й ще зберігати хижий котячий блиск. Ті розплющені мертві очі, здавалось, дивилися просто на Молверна — і водночас на щось за його спиною.

Молверн обережно опустив голову Тоні на його випростану ліву руку й постояв ще трохи, похнюпившись, втупивши у підлогу невидющі очі. Потім рвучко підвів голову, і погляд його зробився твердим.

Він скинув пальто й піджак, закасав рукави, намочив другий рушник у раковині в кутку кімнати і, підійшовши до дверей, витер рушником обидві ручки, а тоді нахилився й витер криваву пляму за порогом.

Сполоснувши й викрутивши рушник, він повісив його сушитись, ретельно помив і витер руки, надягнув піджак і пальто. По тому, тримаючи в пальцях хусточку, відімкнув і відчинив двері, замкнув їх іззовні й проштовхнув ключ назад до кімнати крізь шпарину над ними. Ключ ледь чутно дзенькнув об підлогу.

Коли Молверн спустився і вийшов з готелю "Блейн", надворі ще дощило. Він підійшов до рогу й оглянув затінену деревами вулицю. Його машина стояла за десять кроків од перехрестя, поставлена за всіма правилами, з вимкнутими фарами, з ключем у запалюванні. Він витяг ключ, помацав сидіння під кермом. Воно було вогке, липуче. Молверн витер руку, підняв віконну шибку й замкнув машину, залишивши її стояти там, де вона стояла.

Повертаючись до "Каронделета", він не зустрів жодної живої душі. Густий скісний дощ усе періщив по безлюдних тротуарах. [27]

7

Від дверей номера 914-го простяглася світляна нитка. Молверн легенько постукав пальцем у рукавичці і став чекати, раз у раз озираючись, чи не йде хтось коридором. Чекати йому довелося довго. Нарешті за дверима озвався стомлений голос:

— Хто там?

— Тед Молверн, золотко. Мені треба побалакати з вами. Питання суто ділове.

Замок клацнув, двері відчинились. Він побачив перед собою змарніле бліде обличчя, темні очі — не бузково-сині, а майже чорні, — і темні, як незнятий грим, круги під ними. Маленька сильна рука дівчини нервово стискалась і розтискалась на одвірку.

— Це ви, стомлено сказала вона. — Я так і знала, що ви прийдете... Що ж, вам доведеться погуляти. Я просто мушу прийняти душ. Від мене тхне поліцією.

— П'ятнадцять хвилин? — Молвернів голос прозвучав недбало, але очі його дивилися дуже пильно.

Вона спроквола знизала плечима, потім кивнула. Двері, зачиняючись, наче стрибнули на Молверна. Він пройшов до своєї кімнати, скинув капелюх і пальто, хлюпнув у склянку трохи віскі, ввійшов до ванної і додав крижаної води з крана над рукомийником.

Попиваючи віскі, він дивився у вікно на темний бульвар. Час від часу там проїжджав автомобіль — два білі промені, що випинали з порожнечі, народжуючись із нічого.

Коли склянка спорожніла, Молверн роздягся і прийняв душ. Вдягнувшись у все свіже, він наповнив свою фляжку, сховав її до внутрішньої кишені, дістав з валізи тупорилий пістолет, з хвилину задумливо зважував його на долоні — і сховав назад до валізи.

Потім, надівши сухий капелюх і твідове пальто, він повернувся до дверей номера 914. Вони були прочинені — майже підступно, майже як пастка. Він легенько постукав, увійшов, зачинив двері, пройшов до вітальні.

Джін Едрієн, посвіжіла, рожева після душу, сиділа на канапі, накинувши на темно-синю піжаму китайський халат. Кучерик вогкого волосся спадав їй на скроню, її вродливі риси вразили Молверна тією витонченістю, якої надає юним обличчям утома і яка навіює порівняння з камеєю.

— Вип'єте? — спитав Молверн. Вона знизала плечима.

— Можна.

Він дістав склянки, змішав у них віскі з водою з-під крана, підійшов з ними до кушетки. [28]

— Тарго вони затримали?

Дівчина ледь помітно кивнула, дивлячись у свою чарку.

— Він знову розходився, мало не проломив стіну двома полісменами. Вони його тепер так люблять — довіку не відпускали б.

— Йому слід би засвоїти, що з поліцією жарти кепські, — сказав Молверн. — Зате уявляю собі, що буде вранці: який натовп фоторепортерів, а потім — які заголовки! От, скажімо, такий: "Відомий боксер стріляє першим! Дьюк Тарго годує свинцем найманого вбивцю!"

Дівчина пригубила віскі.

— Я втомлена, — сказала вона. — їв мене печуть п'яти. Давайте ближче до діла, яке привело вас сюди.

— Гаразд. — Він розкрив свій портсигар, простяг його дівчині. Вона почала намацувати сигарету, і в цю мить він сказав: — Запаливши, ви поясните мені, чому ви його застрелили.

Джін Едрієн устромила сигарету в зуби, схилила голову над сірником, затяглася й відкинула голову назад. Сині вогники знову зажевріли в її очах, ледь помітна усмішка торкнулася стиснутих уст. Вона нічого не відповіла.

Молверн з хвилину дивився на неї, обертаючи в руках склянку. Потім, опустивши погляд, заговорив знову:

— Це був ваш пістолет — той самий, який я сьогодні підібрав у вашому передпокої. Тарго сказав, що вихопив зброю із задньої кишені. Можу вас запевнити, що цей рух — найзабарніший з усіх можливих у такому випадку. А проте виходить, що він устиг і вихопити пістолет, і двічі вистрелити, та ще й як влучно — в самісіньке серце, і за весь той час нападник спромігся тільки видобути свого револьвера з наплічної кобури. Ну, хто в це повірить? А от ви, маючи пістолет у сумочці на

колінах, якраз могли це зробити. Адже бандюга, якого ви зразу впізнали, мабуть, не зводив погляду з Тарго.

— Я чула, ви приватний детектив, — глухо відповіла дівчина.— — Ваш батько був у цьому місті великим босом. Про вас згадували в управлінні поліції. І видно було, що там побоюються вас та ваших зв'язків. Хто нацькував вас на мене?

— Вони не побоюються мене, золотко. Вони вели ті балачки тільки для того, щоб подивитись, як ви реагуєте, перевірити, чи не замішаний я в цьому ділі і таке інше. Вони ж не знають, навколо чого все це закрутилось.

— Ми чітко й виразно пояснили їм, навколо чого все це закрутилось. [29]

Молверн похитав головою.

— Поліцай ніколи не бере на віру те, що йому кажуть, принаймні з першого разу. Він просто звик, що йому брешуть. Гадаю, Макчесні одразу запідозрив, що стріляли ви. А тепер він уже знає це точно, бо експерти сказали йому, що в тій кишені, де в Тарго лежала хусточка, пістолета не було.

Вона навпомацки роздушила в попільниці недокурену сигарету. Порив вітру заворушив штору, і попіл ліниво закружляв у попільниці. Дівчина втомлено сказала:

— Гаразд. Я застрелила його. І не вагаючись — після того, що він сьогодні зробив зі мною.

Молверн потер собі мочку вуха.

— Певно, я взяв надто легковажний тон, — неголосно сказав він. — Ви не знаєте, що робиться у мене в душі. Сталося щось страшне, щось жахливе. Ви вирішили, що той бандюга має намір убити Тарго?

— Атож. Інакше я б не стріляла в нього.

— А мені здається, він тільки хотів ще раз пристрашити вашого приятеля. Так само, як перед тим, — напавши на вас. Зрештою, ресторан — дуже незручне місце для того, хто має намір убити когось і вшитися.

— Щось я не чула, щоб у такі ігри бавилися з кольтом сорок п'ятого калібру, — гостро відповіла дівчина. — І вшитися він зумів би — такі, як він, уміють. Він прийшов, щоб убити, повірте мені. І повірте, я зовсім не розраховувала на те, що Дьюк почне мене вигороджувати. Він просто вихопив пістолет у мене з руки — і ну ламати оту комедію. Ніякого сенсу в цьому не було, бо все воно шите білими нитками.

Вона неуважно придушила пальцем ще незагаслий недокурок у попільниці, а тоді, не дивлячись на Молверна, спитала майже пошепки:

— Це все?

Не повертаючи голови, він скосив на неї очі, зупинивши погляд на плавному вигині її підборіддя, на чіткій лінії шиї, і глухо сказав:

— Шенвер замішаний у цьому. Хлопець, з яким я був у ресторані, стежив за ним. Шенвер смертельно поранив його біля будинку, де збирається, очевидно, все оте кодло. Хлопець помер. Він помер, золотко, зовсім юний хлопчик, що працював тут, у нашому готелі. Старший посильний Тоні. Поліція "ще не знає про це.

Приглушено грюкнули двері ліфта — і в глибокій тиші навіть цей звук розкотився ударом грому. З дощової темряви бульвару долинув

пронизливий зойк клаксона. Дівчина раптом осунулася вперед і боком упала Молвернові на коліна. Падаючи, вона майже перевернулася [30] горілиць. Заплющені повіки її тремтіли, на ніжній шкірі проступили тонкі сині прожилки.

Він обхопив її руками, спочатку розгублено, машинально, а тоді, вже отямившись, пригорнув до себе, наблизив її обличчя до свого — і поцілував у кутик уст.

Вона розплющила очі, але вираз їх був неосмислений, безтямний. Молверн знову поцілував її, тепер уже міцно, пересадив зі своїх колін на канапу й спокійно запитав:

— Сподіваюсь, це була не тільки гра?

Вона зірвалася на рівні ноги, крутнулася до нього спиною.

— Ви... ви жахливий чоловік, — люто, ледь стримуючи сльози, промовила вона. — Де ваша совість? Ви приходите й розповідаєте, що оце щойно вбито вашого знайомого. А потім... потім мене цілуєте. Це ж просто не по-людському!

Молверн безпорадно відповів:

— Якщо ти по вуха вклепався в дівчину, а вона належить іншому, то мимоволі станеш жахливим!

— Я не належу йому! — відрубала Джін. — Більше того, він мені навіть не подобається. І ви теж!

Молверн знизав плечима. Якусь мить вони постояли, гнівно, визивно дивлячись одне на одного, а тоді дівчина зціпила зуби й процідила майже з ненавистю:

— Ідіть геть! Нам більше нема про що розмовляти. Мені на вас гидко дивитися. Ідіть геть, чуєте?

— Гаразд, іду.

Молверн підвівся, взяв свій капелюх і пальто.

Дівчина голосно схлипнула, стрімко відійшла до вікна й завмерла перед ним.

Він постояв, дивлячись їй у спину, потім підійшов і, звертаючись до шовковистих кучериків на її шиї, сказав:

— І все-таки якого біса ви відмовляєтеся від моєї допомоги? Чому ви криєтеся від мене? Я ж нічого поганого вам не зроблю.

— Забирайтеся! — люто крикнула дівчина, дивлячись на штору просто перед собою. — Не треба мені вашої допомоги. Забирайтесь, і щоб ноги вашої тут більше не було!

— По-моєму, допомогти вам усе ж таки треба, — заперечив Молверн. — Чи бажаєте ви цього, чи ні. Здається, я знаю, хто цей чоловік на фотографії на вашому столі. І знаю, що він досі живий і здоровий, — якщо це справді він.

Дівчина обернулася до нього. Обличчя її пополотніло, очі вп'ялися в його очі. Опанувавши нарешті свій голос, вона хрипко, уривчасто простогнала: [31]

— Я пропала. Пропала. І ви нічим не допоможете мені.

Молверн підніс руку, повільно провів пальцями по її щоці, по напруженій лінії підборіддя. У виразі його карих очей проступила

твердість, у кутиках уст — посмішка. Це була причаєна і майже підступна посмішка.

— Я помилився, золотко, — сказав він. — Мені цей чоловік незнайомий. На добраніч.

Він вийшов з вітальні до маленького передпокою, відчинив двері. Коли двері рипнули, дівчина затисла в руці штору й повільно потерлась об неї обличчям.

Молверн не зачинив дверей. Він закляк на місці, дивлячись на двох чоловіків, що стояли за порогом з пістолетами в руках.

Вони стояли перед самими дверима, наче якраз збиралися постукати. Один був гладкий, чорнявий, похмурий. Другий — альбінос із пронизливими червоними очима; з-під забризканого дощем капелюха на його вузькій голові вибивалося сніжно-біле волосся. Він скалив дрібні гострі зуби в щурячій посмішці.

Молверн хотів був зачинити за собою двері, проте альбінос сказав:

— Не руш, котику. Це я про двері. Ми ж хочемо увійти.

Товстун ступив крок уперед, лівою рукою ретельно обмацав Молверна, відступив назад і доповів:

— Пугача нема, але під пахвою добряча фляга. Альбінос помахав пістолетом:

— Повертай назад, котику. Дама нам теж потрібна.

— Можна було б обійтись і без цих штук, Крітце, — мовив рівним голосом Молверн. — Я знаю тебе і знайомий з твоїм босом. Якби він сказав, що хоче побалакати зі мною, я б радо зустрівся з ним і так.

Обернувшись, він увійшов до кімнати, а слідом за ним увійшли обидва гангстери.

Джін Едрієн усе ще стояла перед вікном, притискаючи до щоки штору, заплющивши очі. Мабуть, вона не чула голосів у коридорі.

Але кроки в кімнаті вона почула. Розплющивши очі, вона повільно обернулась і побачила Молверна, а за його спиною — двох озброєних гангстерів.

Альбінос вийшов на середину кімнати, роззирнувся довкола, шмигнув до спальні, потім до ванної. Чути було, як він відчиняє і зачиняє двері. Ступаючи тихо, як кіт, він повернувся до вітальні, розстебнув плащ, збив на потилицю капелюха.

— Одягайся, сестричко. Проїдемося під дощем. Ти ж не проти, правда? [32]

Дівчина дивилася тепер у вічі Молвернові. Той знизав плечима, усміхнувся, розвів руками.

— Нічого не вдієш, золотко. Погоджуйтесь.

ЇЇ обличчя скривилось у зневажливій гримасі. Вона тільки вимовила: "Ви... ви..." — і голос її урвався. Тримаючись дуже рівно, Джін Едрієн перейшла вітальню і зникла в спальні.

Альбінос затис тонкими губами сигарету й засміявся, булькаючи так, наче рот його був повен слини.

— Я бачу, ти не дуже їй подобаєшся, котику. Молверн неквапно підійшов до столу, сів на краєчок, похмуро втупився у підлогу й зітхнув:

— Вона, видно, вирішила, що я продав її.

— Може, й продав, може, таки й продав, котику, — весело відказав альбінос.

— Не спускайте її з ока, — порадив Молверн. — З пістолетом у руках, вона будь-кому дасть фору.

Завівши руки за спину, він знеуважливим виглядом потарабанив пальцями по столу, а тоді непомітним рухом згорнув шкіряну рамку й підсунув її під прес-пап'є.

8

Заднє сидіння машини було поділене на дві половини оббитим шкірою бильцем; спершись на нього ліктем, обхопивши пальцями підборіддя, Молверн дивився крізь запітнілу шибку на дощ. Світло автомобільних фар в'язло в цій густій завісі, і стукотіння крапель по верху машини скидалося на далекий гуркіт барабанів.

Джін Едрієн сиділа по той бік бильця, забившись у куток. Вона була в чорному капелюшку й сірій смушковій шубці з шовковистою вовною, довшою, ніж каракуль, і не такою кучерявою. Дівчина не дивилася на Молверна й не озивалася до нього.

Вів машину товстун, альбінос сидів поряд з ним. Машина мчала безлюдними вулицями, повз розмиті будинки, розмиті дерева, розмите сяйво ліхтаря. Неонові вогні реклам ледь просвічували крізь густі клуби водяного пилу.

Потім дорога почала забирати вгору, й у тьмяному світлі ліхтаря на перехресті Молверн розібрав напис "Корт-стріт" і неголосно сказав: — Це ж Італійський квартал, Крітце. Невже твій бос так зубожів, що перебрався аж сюди?

Альбінос озирнувся, блиснувши очима:

— Це не твій клопіт, котику.

Машина стишила швидкість перед великим дерев'яним будинком з ґратчастим ґанком і сліпими, неосвітленими вікнами. Трафаретний напис на цегляній [33]

стіні по той бік вулиці повідомляв: "Похоронний заклад Паоло Перруджіні".

Машина звернула на посипану жорствою під'їзну алею. Світло фар уперлося в розчинений гараж. Вони в'їхали досередини, зупинилися поряд з великим блискучим автокатафалком.

— Вилазьте! — наказав альбінос.

— О, та ви подбали вже й про транспорт для нашої наступної подорожі, — зауважив Молверн.

— Не блазнюй! — раптом визвірився альбінос. — Ач, який жартунчик-пустунчик.

— Хто-хто, а ти мав би цінувати гумор повішеника, — відказав Молверн.

Товстун заглушив мотор, увімкнув потужний ліхтар, загасив фари і, вилізши з машини, скерував промінь ліхтаря на вузькі дерев'яні сходи в кутку гаража.

— Прошу туди, котику, — сказав альбінос. — Даму пропусти вперед. Я йду позаду, й ти у мене на мушці.

Не глянувши на Молверна, Джін Едрієн пройшла вперед, а троє чоловіків один за одним попростували слідом.

Сходи вели до дверей. Дівчина відчинила їх, і на мить усіх чотирьох засліпило яскраве світло. Перед ними було горище з нетинькованими низькими стінами й нефарбованими кроквами, з двома квадратними віконцями в торцях, щільно зачиненими й замазаними чорною фарбою. Яскрава лампа без абажура висіла над кухонним столом, за яким сидів дебелий чоловік. Блюдце коло його ліктя було повне сигаретних недокурків. Два недокурки ще диміли.

На ліжку під стіною сидів кощавий губань; під лівою рукою в нього лежав парабелум. Умеблювання доповнювали кілька стільців і шафа, підлогу вкривав потертий килим; з-за прочинених фанерних дверей у кутку виглядав унітаз і виднівся краєчок старомодної ванни на чавунних ніжках.

Зовнішність дебелого чоловіка, що сидів за кухонним столом, симпатії не викликала: морквяного кольору волосся, трохи темніші брови, грубе квадратне обличчя з випнутим підборіддям; брутальність відчувалася навіть у тому, як він стискав у зубах сигарету. Костюм, що був на ньому, коштував, мабуть, дорого, але мав такий вигляд, наче в ньому спали.

Дебелий байдуже глянув на Джін Едрієн і, не виймаючи сигарети з рота, процідив:

— Проходь і вмощуйся, сестричко. Кого я бачу — Молверн! Ви, хлопці, спускайтеся втрьох униз, тільки нехай Лівша залишить мені свій пугач.

Дівчина мовчки пройшли повз нього й сіла на стілець. Губань підвівся з ліжка, поклав парабелум на [34] кухонний стіл, і троє гангстерів вийшли. Дверей вони не зачинили.

Дебелий чоловік підсунув парабелум так, щоб він лежав під рукою, подивився в очі Молвернові й глузливо сказав:

— Мене звуть Долл Конент. Пригадуєш такого?

Молверн стояв біля кухонного столу, широко розставивши ноги, тримаючи руки в кишенях, і дивився на Конента згори вниз напівзаплющеними, ніби навіть заспаними, але дуже холодними очима.

— Аякже, — відповів він. — За моєю допомогою мій батько домігся, щоб вам припаяли строк — той єдиний строк, від якого ви не змогли відкрутитися.

— Зміг, голубе, зміг. Ти забув, що існує апеляційний суд.

— Гаразд, — байдуже кинув Молверн. — Але цього разу вже не зможете. Від строку за викрадення людини в нашому штаті ще ніхто не відкручувався.

Конент посміхнувся, не розтулюючи губ. Вираз обличчя в нього був лиховісно-добродушний.

— Не будемо шпинятися, — мовив він. — Ідеться про справу серйозну, і не вдавай, ніби ти сам віриш у те, що оце сказав. Сідай — чи краще, подивися спочатку на доказ номер один. У ванній за твоєю спиною. Іди, іди, подивися. А тоді перейдемо до діла.

Молверн обернувся, пройшов до фанерних дверей, штовхнув їх. З патрона в стіні стирчала лампочка. Він натиснув на вимикач під патроном і схилився над ванною.

На мить він закам'янів, йому забило дух. Потім повільно випустив із легенів повітря, лівою рукою намацав позад себе двері й штовхнув їх. Двері причинились, і він ще нижче нахилився над чавунною ванною.

Завбільшки вона була така, що в ній вільно могла випростатися на весь зріст людина. І в ній лежала випростана людина — лежав горілиць чоловік у костюмі, пальті й навіть у капелюсі, хоч видно було, що капелюха нап'яв на нього хтось інший. З-під капелюха вибивалося каштанове з сивиною, кучеряве волосся. Обличчя було закривавлене, й під внутрішнім кутиком ока червоніла кругла дірка.

Це був Шенвер, уже задубілий труп Шенвера. Молверн ковтнув повітря, повільно розігнувся, а тоді раптом нахилився знову, ще нижче, й зазирнув у проміжок між ванною і стіною. Щось металеве, синяве блищало там у пилюці. Боронований револьвер. Такий самий, як той, що був у Шенвера.

Молверн швидко озирнувся. За нещільно причиненими дверима йому видно було частину горища, вихід на сходи, одну ногу Долла Конента на килимі під кухонним [35] столом. Він обережно просунув руку за край ванни і витяг револьвер. У барабані сиділи чотири не-вистріляні патрони.

Молверн розстебнув пальто, сунув револьвер за пояс штанів, тугіше затяг пасок й застебнув пальто. Потім вийшов із ванної і обережно зачинив за собою двері.

Долл Конент показав на стілець перед своїм столом:

— Сідай.

Молверн глянув на Джін Едрієн. Вона дивилася на нього з якоюсь відчуженою цікавістю; під чорним капелюхом очі її здавалися теж чорними на білому, немов з мармуру вирізьбленому обличчі.

Він розвів руками, мляво всміхнувся до неї.

— Там лежить містер Шенвер, золотко. З ним стався нещасливий випадок. Він мертвий.

В першу мить вираз її обличчя не змінився. Потім вона здригнулася всім тілом і знову втупилася в нього широко розплющеними очима. Вона й досі не вимовила ні слова.

Молверн сів на стілець навпроти Конента.

Конент скинув на нього оком, додав ще один недокурок до купки в білому блюдці й запалив нову сигарету, черкнувши сірником від краю до краю кухолного столу.

Випустивши дим, він спокійно сказав:

— Так, він мертвий. І застрелив його ти. Молверн ледь хитнув головою, всміхнувся.

— Ні, не я.

— Не треба круглих очей, друзяко. Застрелив його ти. Щоб ти знав, цей будинок належить Перруджіні, отому італійцеві, похоронних справ майстрові, що живе через вулицю. Коли-не-коли він здає його за готівку надійному хлопцеві. До речі, він мій давній приятель і знає всю тутешню італійську братію. Тож він здав цей будинок Шенверові. До того вони не були знайомі, але за Шенвера поручилися свої люди. І от сьогодні ввечері Перруджіні почув стрілянину, виглянув у вікно й побачив, що

хтось від'їжджає в машині. Він помітив і записав номер. Це була твоя машина.

Молверн знову похитав головою.

— Але застрелив його не я, Коненте.

— Що ж, спробуй доведи... Перруджіні вибіг з дому й побачив, що Шенвер лежить на сходах мертвий. Він затяг його сюди й поклав у ванну. Чому — не знаю. Мабуть, йому вдарило в голову,: що так буде менше крові. Потім він обшукав Шенвера, знайшов поліцейську картку, посвідчення приватного детектива і запанікував. І, ясна річ, подзвонив мені. Почувши, про кого йдеться, я примчав сюди. [36]

Конент замовк, не зводячи пильного погляду з Молверна. Той спокійно спитав:

— Ви чули про те, що сталося сьогодні у Сірано? Конент кивнув.

— Я був там з одним своїм приятелем, — повів далі Молверн, — хлопцем, що служить у моєму готелі. Саме перед тим, як почали стріляти, цей Шенвер затіяв зі мною бійку. Хлопець вирішив вистежити його. Біля цього будинку вони стали палити один в одного. Шенвер був п'яний і наляканий, тож закладаюся, що він стріляв перший. Я навіть не знав, що у хлопця є пістолет. Шенвер влучив йому в живіт. Але хлопець усе-таки добувся додому і вдома помер. Він залишив мені записку. Ця записка у мене.

Помовчавши, Конент сказав:

— Ні, Шенвера вбив ти. Або найняв на це діло того хлопця. І я скажу тобі чому. Бо Шенвер вирішив повести подвійну гру й нагріти руки вашим коштом. Він продав вас — розповів Кортуею, хто шантажує його.

Молверн аж здригнувся з подиву і, рвучко обернувшись, подивився на Джін Едрієн. Дівчина зашарілась, очі в неї сяяли.

— Пробач... золотко... я даремно підозрювала тебе, — прошепотіла вона.

Молверн блідо посміхнувся, обернувся до Конента й пояснив:

— Вона гадала, що це я продав їх. А хто такий цей Кортуей? Ваш покровитель, сенатор штату?

Конентове обличчя трохи зблідло. Він дуже обережно поклав сигарету на блюдце, перехилився через стіл і затопив Молвернові кулаком у зуби, аж той перекинувся назад разом із розхитаним стільцем і вдарився головою об підлогу.

Джін Едрієн підхопилася, скреготнула зубами, але так і лишилася стояти.

Молверн перекотився на бік, підвівся, поставив стілець, а тоді вийняв хусточку, поторкав нею губи, подивився, чи є кров.

На сходах загупали кроки, і з розчинених дверей виткнулася вузька голова альбіноса та його рука з пістолетом.

— Допомоги не треба, босе?

Конент відповів, навіть не глянувши в його бік:

— Вимітайся, зачини двері і не показуй носа! Двері зачинились. Альбіносові кроки затихли внизу.

Молверн поклав ліву руку на спинку стільця і погойдав його на ніжках уперед і назад. У правій руці він усе ще тримав хусточку. Губи його розпухали і [37] темнішали. Він дивився на парабелум, що лежав біля Конентового ліктя.

Конент узяв сигарету, встромив її в зуби й сказав:

— Може, ти гадаєш, що я надумав урвати куш і собі, затесавшись до вашого кодла. Ні, братику, навпаки. Я все ваше кодло на порох зітру. Я вам покажу шантаж. Розв'язуй язика, і не барися, бо ті троє хлопців унизу вже засиділись і тільки чекають мого слова. Ану розказуй усе як на духу!

— Так-так, — відповів Молверн. — Ті троє хлопців унизу, але ми з вами — тут. — Він сховав хустку до внутрішньої кишені пальта, а коли витяг руку, то в ній був воронований револьвер. — Візьміть парабелум за ствол, — наказав він, — і підштовхніть до краю столу, сюди.

Конент завмер. Очі його звузились у щілинки, сигарета судорожно стрибнула в зубах. Але парабелума він не торкнувся.

— Певно, ти здогадуєшся, що тобі за це буде, — вимовив він нарешті.

Молверн похитав головою.

— А мені, уявіть собі, байдуже. І навіть коли буде щось, то, повірте, ви про це не дізнаєтесь.

Конент, не рухаючись, дивився на нього — то на його обличчя, то на дуло воронованого револьвера.

— Звідки він у тебе? Невже ті паскуди не обшукали тебе?

— Обшукали, — відповів Молверн. — Це револьвер Шенвера. Ваш приятель-італієць, певно, кинув його за ванну. Так би мовити, сховав.

Двома товстими пальцями Конент повернув парабелум стволом до себе й штовхнув його через стіл. А тоді кивнув і безживним голосом сказав: — Так, цю партію я програв. Сам винен — не здогадався перевірити. Що ж, тепер твій хід.

Джін Едрієн швидко підійшла до столу. Молверн перехилився через спинку стільця, взяв парабелум лівою рукою, сховав у кишеню пальта й не вийняв руки з кишені. Праву руку з револьвером він спер на спинку стільця.

— Цей чоловік — хто він? — спитала Джін Едрієн.

— Долл Конент, бос тутешніх гангстерів. Сенатор Джон Маєрсон Кортуей — його рука в сенаті штату. І сенатор Кортуей — це той самий чоловік, золотко, що зображений на портреті в рамці на твоєму столі. Чоловік, про якого ти сказала, що він твій батько й що він давно помер. [38]

— Він справді мій батько, — тихо відповіла дівчина. — І я знала, що він живий. Я шантажую його — вимагаю сто тисяч. Цебто досі ми шантажували його втрьох — я, Тарго й Шенвер. Він не одружився з моєю матір'ю, тож я незаконнонароджена. Та все ж таки я його дитина. Я маю права, але він їх не визнає. З моєю матір'ю він обійшовся жахливо, покинув її без цента в кишені. Останні кілька років він наймав детективів — стежити за мною. Шенвер був колись одним з них. Коли я приїхала сюди й познайомилася з Тарго, Шенвер упізнав мене. Він з'їздив до Сан-Франціско й зняв копію з моєї метрики. Ось вона.

Вона похапцем розкрила свою сумочку, помацала в ній пальцями, тоді розстебнула замок-блискавку в підкладці, витягла згорнутий папірець і кинула його на стіл.

Конент зазирнув їй у вічі, взяв папірець, розгорнув його й уважно прочитав.

— Який же це доказ? — повагом сказав він. Молверн вийняв з кишені й простяг уперед ліву руку. Конент підштовхнув папірця до нього.

Це була нотаріальна копія метрики. В ній засвідчувалося народження Адріани Джанні Маєрсон, батьками якої були Джон і Антоніна Джанні Маєрсон. Молверн поклав папірець на стіл.

— Все ясно, — сказав він. — Адріана Джанні — Джін Едрієн. Певно, через це і знявся переполох, Коненте?

Конент похитав головою.

— Шенвера здолав страх. Він прийшов до Кортуея і все йому розповів. А після того став боятися ще дужче. Через те й найняв собі оцю схованку. Я думав, його порішили за зраду. Тарго не міг убити його, бо Тарго й досі сидить у поліції. Що ж, може, й щодо тебе я помиляюся, Молверне.

Молверн мовчки дивився на нього з-під насуплених брів.

— В усьому винна я, одна я, — озвалася Джін Едрієн. — Я заварила все це — і ось чим воно обернулося. Знаєте що? Я згодна піти до цього Кортуея, повинитись і пообіцяти, що дам йому спокій віднині й назавжди. Нехай тільки й він пообіцяє, що не чіпатиме Дьюка Тарго. Дозвольте, я так зроблю!

— Роби все, що тобі заманеться, золотко, — відповів їй Молверн. — Два мої пістолети надають тобі це право. Але чому ти так довго чекала? І чому не позивала До суду? Адже тобі, акторці, процес створив би чудову рекламу, навіть якби виграв його Кортуей.

Покусавши нижню губу, дівчина стиха відповіла:

— Моя мати не знала, чим він займається, не знала навіть його прізвища. Для неї він був тільки Джон Маєрсон. І я не знала, доки не приїхала сюди й випадково [39] не побачила його фотографію в тутешній газеті. Він змінився, але я впізнала його. А до того ж ім'я — Джон Маєрсон... Конент глузливо засміявся.

— Ти не пішла проти нього відкрито, бо чудово знаєш, що не він твій батько. Що твоя мати просто натаскала тебе на нього. Кожна шльондра вигадує щось подібне, коли схопить облизня. Кортуей каже, що може довести й доведе це і запроторить тебе куди слід. І повір мені, сестричко, цей старий упертюх слів на вітер не кидає: він здатен-таки поставити хрест на своїй політичній кар'єрі заради якоїсь бридні, заради того, щоб показати, хто винен, а хто ні в скандалі двадцятирічної давності. — Конент люто виплюнув недокурок і додав: — Я витратив силу грошей, щоб пропхнути його до сенату, і мені треба, щоб Кортуей там і залишився. Через те я й узявся за це діло. Тож не сподівайся, сестричко, що тобі пощастить відбутися легким переляком. Коли я беруся за мітлу, то замітаю добре. Ти в мене вилетиш із цього штату так, що приземлишся аж на Алясці. Що ж до твого приятеля з двома пістолетами — може, він і справді не знав нічого, але тепер знає, тож, виходить, він з вами в одній упряжці.

Конент грюкнув кулаком по столу й відкинувся назад, спокійно дивлячись на револьвер у Молверновій руці. Молверн зазирнув йому в очі й тихо спитав:

— Отой бандюга в ресторані — чи не був він часом вашою мітлою, Коненте?

Конент ошкірився й похитав головою.

Двері зі сходів беззвучно прочинилися. Молверн не бачив цього. Він дивився на Конента. Але Джін Едрієн побачила.

Очі її розширились, вона сахнулася назад, злякано зойкнула — і Молверн здивовано обернувся до неї.

Альбінос нечутно переступив поріг з пістолетом напоготові.

Очі його блищали, губи розтяглися в хижій посмішці.

— Ці двері тонкі, босе, от я й вирішив послухати... Не гнівається? Кидай пугач, ' котику, поки я не продірявив вас обох на сита.

Молверн напівобернувся, розтис пальці, і воронований револьвер упав на потертий килим. Знизавши плечима, уникаючи очей Джін Едрієн, він широко розвів руки.

Альбінос відійшов від дверей, сторожко наблизився до Молверна і приставив пістолет йому до спини.

Конент підвівся, обійшов стіл, вийняв парабелум з Молвернової кишені і, не кажучи ні слова, не [40] міняючи виразу обличчя, з розмаху садонув рукояткою Молвернові в щелепу.

Молверн по-п'яному поточився і звалився боком на підлогу.

Джін Едрієн заверещала, вчепилася нігтями Конентові в обличчя. Він відштовхнув дівчину, переклав пістолет у ліву руку й твердою долонею правої дав їй ляпаса.

— Цить, сестричко. Порепетувала — й годі. Альбінос вийшов на площадку сходів і щось гукнув;

двоє його приятелів піднялися на горище й стали, посміхаючись, коло дверей.

Молверн нерухомо лежав на підлозі. Почекавши трохи, Конент запалив нову сигарету й постукав зігнутим пальцем по копії метрики, що лежала на столі.

— Вона хоче зустрітись із старим, — сказав він похмуро. — Що ж, влаштуємо їй зустріч. Та й самі заразом з ним зустрінемося. Щось у цьому ділі все-таки нечисте. — Він звів очі на товстуна. — Бери Лівшу, катай до поліції. Заберете звідти Тарго і зразу ж приставите до старого. Часу не гаяти: одна нога тут, друга там.

Обидва гангстери подалися сходами вниз.

Конент став над Молверном, злегка копнув його ногою в ребра, потім копнув ще і ще раз, аж поки той розплющив очі й заворушився.

9

Машина зупинилася на вершині горба, перед гранчастою чавунною брамою, за якою стояла сторожка. Двері сторожки відчинились, і на порозі у жовтавому світлі зачорніла постать здорованя в плащі й низько насунутому капелюсі. Тримаючи руки в кишенях, він повільно пішов під дощем до брами.

Поки він наближався, розпліскуючи ногами калюжки, альбінос стояв, прихилившись плечем до ґрат, і цокотів зубами.

— Чого тобі треба? — спитав здоровань.

— Ворушися, котику! Містер Конент хоче побалакати з твоїм босом.

Охоронець смачно плюнув у мокру темряву. — — А ще чого йому хочеться? Ти знаєш, котра зараз година?

Конент рвучко відчинив дверцята машини й рушив До воріт. Дощ посилився, заглушаючи голоси.

Молверн повільно обернув голову й поплескав Джін Едрієн по руці. Вона відштовхнула його руку й прошепотіла:

— Ох, йолоп ти, йолоп! Молверн зітхнув. [41]

— А я не шкодую, золотко. їй-Богу, не шкодую! Охоронець вийняв ключі на довгому ланцюжку, відімкнув браму й розчинив її до відпору. Конент з альбіносом повернулися до машини.

Конент, поставивши одну ногу на приступку, залишився стояти під дощем. Молверн витяг з кишені свою важку фляжку, навпомацки перевірив, чи не з'явилося на ній нових прим'ятин, і, відкрутивши кришку, простяг фляжку дівчині:

— Випий, воно додасть сміливості.

Вона не відповіла, не ворухнулася. Молверн ковтнув віскі, сховав фляжку й задивився на мокрі дерева великого саду, на гроно освітлених вікон, що ніби зависло в небі над широким Конентовим плечем.

Якась машина наближалася до них знизу, простромлюючи мокру темряву кинджалами фар. Під'їхавши до їхнього лімузина, машина зупинилась. Конент підійшов до неї, сунув голову у вікно й щось сказав. Машина дала задній хід, виїхала на під'їзну алею, і світло її фар, ковзнувши по підпірній стіні, зникло, а тоді знову з'явилося попереду двома яскравими білими овалами на кам'яному порталі.

Конент сів у лімузин, альбінос вирулив на алею і теж під'їхав до будинку. На круглій, обсадженій кипарисами цементній стоянці всі повиходили з машин.

Великі двері над сходами були розчинені, на порозі стояв чоловік у купальному халаті.

Тарго з двома гангстерами, що міцно тримали його за руки, саме піднімався сходами. Він був простоволосий, без пальта, у своєму білому піджаку. Проти гангстерів Тарго здавався справжнім велетнем.

Решта прибулих також піднялися сходами й слідом за дворецьким у купальному халаті пройшли через хол, стіни якого були обвішані портретами чиїхось предків, потім бундючно декорованим овальним залом, потім ще одним холом і ввійшли до обшитого панелями кабінету з прихованими світильниками, важкими шторами на вікнах, глибокими шкіряними кріслами.

За великим темним письмовим столом у ніші, утвореній низькими книжковими шафами, стояв напрочуд високий худий чоловік. У нього було густе волосся, зморшкувате біле обличчя з маленькими й вузькими, невдоволено скривленими губами та тьмяними чорними очима. Він трохи сутулився, і блакитний вельветовий халат із шовковими вилогами тільки підкреслював його дивовижну худорбу.

Дворецький зачинив двері, але Конент штовхнув їх і рухом підборіддя показав на них двом гангстерам, що привели Тарго. [42]

Обидва вийшли. Альбінос зайшов боксерові за спину і, натиснувши на плечі, посадив його в крісло. Одна щока в Тарго була брудна. Очі дивились осоловіло — як у людини, що наковталася снотворного.

Дівчина підбігла до нього, вигукнула:

— Ой, Дьюку, що вони зробили з тобою, Дьюку? Тарго скинув на неї оком, криво посміхнувся.

— Виказала нас, шкуро? За мене можеш не турбуватись. — Говорив він теж якось силувано, неприродно.

Джін Едрієн відійшла від нього, сіла і обхопила себе руками за плечі, так наче їй стало холодно. Кортуей обвів неприязним поглядом усіх присутніх і безбарвним голосом спитав:

— Наскільки я розумію, це — шантажисти, але нащо було привозити їх сюди серед ночі?

Конент скинув плащ і пожбурив його на підлогу за торшером. Запаливши нову сигарету, він вийшов на середину кімнати й спинився, широко розставивши ноги. Він і тут лишався самим собою — самовпевненим, владним, зухвалим гангстерським босом.

— Дівчина сама захотіла зустрітися з вами — щоб попросити пробачення і пообіцяти, що вона більше не буде. Отой піжон у піджаку морозивного кольору — це Тарго, боксер. Він улаштував фейєрверк у нічному ресторані, а потім зняв таку бучу в поліції, що його там нагодували снотворним, щоб заспокоївся. Другий — це Тед Молверн, син старого Маркуса. Що він за один, я ще не добрав.

— Я приватний детектив, сенаторе, — холодно пояснив Молверн, — і представляю тут інтереси своєї клієнтки, міс Едрієн.

Дівчина швидко глянула на нього й опустила очі. Конент повів далі:

— Відомого вам Шенвера хтось спровадив на той світ. Без нашої участі. Цю справу ми ще з'ясуємо.

Сенатор кивнув, сів за стіл і, взявши біле гусяче перо, полоскотав ним собі за вухом.

— А щоб ви на моєму місці зробили з цією компанією, Коненте? — спитав він деренчливим голосом.

Конент знизав плечима.

— Я взагалі панькатися не звик, але тут я пішов би законним шляхом. Побалакав би з окружним прокурором, домігся б, щоб їх узяли під варту за підозрою в шантажі. Вигадав би якусь історію для газет, потім перечекав би, доки галас ущухне. А тоді витурив би цих штукарів за межі штату и попередив: поткнетеся ще раз — зітру на порох.

Сенатор Кортуей полоскотав пером за другим вухом і крижаним тоном промовив: [43]

— Для них відстань — не завада, вони можуть знову причепитися до мене. Ні, як уже діяти законно, то позивати в суд. Нехай їм дадуть строк і запроторять їх куди слід. Цю банду треба знешкодити раз й назавжди.

— Ви не можете судитися з ними, Кортуею. Це поставить хрест на вашій політичній кар'єрі.

— А до біса з тією кар'єрою, Коненте. Я радо пішов би на відпочинок. — Губи сенатора викривились у посмішці.

— Дзуськи! — гарикнув Конент. Він озирнувся і наказав: — Підійди-но сюди, сестричко.

Джін Едрієн підвелася, повільно перейшла кімнату, стала перед столом.

— Ви впізнаєте її? — прогарчав Конент.

Якийсь час Кортуей мовчки придивлявся до напруженого обличчя дівчини. Тоді поклав перо на стіл, висунув шухляду й вийняв якесь фото. Перевівши погляд з фото на дівчину, а з неї — знову на фото, він пробубонів:

— Цю фотографію було зроблено багато років тому, але схожість, по-моєму, дуже помітна. Я б не вагаючись сказав, що це одне й те саме обличчя.

Він опустив фото на стіл і таким же неквапним рухом вийняв із шухляди й поклав поряд з фотографією пістолет.

Побачивши пістолет, Конент скривився і хрипко сказав:

— Нащо він вам, сенаторе? Слухайте, ваша вигадка з судом — то бридня. Я змушу цих штукарів написати детальні зізнання, і якщо вони знову візьмуться за своє, ми накриємо їх уже по-справжньому.

Усміхнений Молверн наблизився до письмового столу.

— Дозвольте мені глянути, — сказав він і, нахилившись, схопив фото.

Худа рука Кортуея стислася була на рукоятці пістолета, та потім розслабилася. Відкинувшись до спинки крісла, він уп'явся поглядом у Молверна.

Молверн пильно придивився до фотографії, опустив її і неголосно сказав Джін Едрієн:

— Іди сідай.

Вона повернулася до свого крісла, втомлено опустилася в нього.

Молверн тим часом заговорив знову:

— Мені подобається ваша ідея щодо судового процесу, сенаторе. В основі своїй вона логічна й розумна, і здійснення її стало б новим словом у практиці містера Конента. Та, на жаль, здійснити її неможливо. — Він постукав нігтем по фотографії. — Схожість між цим портретом і міс Джін Едрієн — тільки поверхова. Я особисто вважаю, що на фото зображена інша дівчина. [44]

її вуха мають іншу форму й сидять нижче. Відстань між очима менша, ніж у міс Едрієн, лінія підборіддя більш видовжена. Такі риси зовнішності не змінюються, то що ж у вас лишається? Лист, у якому від вас вимагають грошей? Але ж ви не можете показати пальцем на того, хто його писав, бо якби могли, то давно б це зробили. Ім'я дівчини? Випадковий збіг! То що ж лишається?

Конентове обличчя було тверде, мов граніт, але голос його зірвався, коли він спитав:

— А що ти скажеш про копію метрики, яку ця лялечка вийняла зі своєї сумки, розумнику?

Молверн злегка всміхнувся, потер щелепи пучками пальців.

— Хіба вона одержала копію не від Шенвера? Я гадав — від нього. А Шенвер уже на тім світі.

Конентове обличчя скривилося від люті. Він стис пальці в кулак, судорожно ступив уперед.

— Ах ти ж сучий сину…

Джін Едрієн, подавшись уперед, дивилася на Молверна круглими очима. Тарго витріщив на нього свої каламутні світлі очі і мляво посміхався. Кортуей теж прикипів до нього поглядом. Обличчя сенатора, однак, лишалося безвиразним, холодним, спокійно-відчтоксним.

Конент раптом вибухнув реготом, ляснув пальцями:

— Гаразд, кажи далі! Молверн неквапно заговорив:

— Я назву вам ще одну причину, яка унеможливлює судовий процес. Це — постріли в ресторані Сірано. А до того — погрози з вимогою, щоб Тарго програв якусь зовсім не вирішальну зустріч із боксу. А ще раніше — напад на міс Едрієн у готелі, коли бандюга оглушив її і покинув на порозі, в розчинених дверях її номера. Розкиньте розумом, Коненте! Невже ви не можете зв'язати все це докупи? Я уже зв'язав.

Кортуей раптом подався вперед, поклав долоню на рукоятку пістолета, затис її в пальцях. Чорні очі його здавалися дірками на закляклому блідому обличчі.

Конент ні словом, ні рухом не виказував своїх думок.

Молверн повів далі:

— Чому Тарго погрожували розправою і чому після того, як він усе ж таки виграв бій, найманий убивця прийшов до нього в нічний ресторан, тобто місце, найменш придатне для такого діла? Тому, що в тому ресторані Тарго був зі своєю дівчиною, і тому, що Сірано, власник цього ресторану, протегує йому. Цебто: якби в ресторані щось сталося, поліції протуркотіли б усі вуха отією історією з погрозами — і слідство пішло б хибним шляхом. Тепер вам ясно? Ті погрози мали правити за виправдання для вбивства. Вбивця [45] мав наказ стріляти, коли Тарго з дівчиною будуть де-небудь разом; убивця мав застрелити дівчину, але

виглядати це мало так, ніби полював він на Тарго. Ясна річ, Тарго він теж міг порішити, але першою мала загинути дівчина. Бо в цьому шантажі, в цій бомбі уповільненої дії, динамітом була вона. Без неї шантаж перетворився б на мильну бульбашку, а жива міс Едрієн являла б для вас вічну загрозу якщо не здирства, то скандального судового процесу. Ви знали про неї і про Тарго, бо Ішенвер злякався і продав їх. А Шенвер знав про найманого вбивцю і про те, що мені відоме його обличчя, бо чув, як я розповідав про нього Тарго. Тож коли вбивця з'явився, і я побачив його, Шенвер навмисне затіяв зі мною п'яну бійку, щоб не дати мені зупинити його.

Молверн замовк і знов обережно торкнувся пальцями щелепи. Він пильно дивився на Конента з-під насуплених брів.

Конент озвався знехотя, зовсім захриплим голосом:

— То не моїх рук діло, друже. Хоч вір, хоч ні — не моїх.

— Слухайте далі, — відказав Молверн. — Той бандюга міг убити дівчину ще в готелі. Але він не вбив її, бо Тарго там не було і бою Тарго ще не провів, а тому всі попередні способи збити поліцію зі сліду пішли б собаці під хвіст. Бандюга прийшов до готелю тільки для того, щоб подивитись, як міс Едрієн виглядає без гриму. Але вона, чимось налякана, зустріла його з пістолетом у руці. Тож він оглушив її і втік. А приходив він тільки для того, щоб подивитись.

Конент повторив:

— То не моїх рук діло, друже.

Вийнявши з кишені парабелум, він тримав його тепер в опущеній руці, дулом униз. Молверн знизав плечима.

— Так, не ваших. — Він обернувся і вп'явся поглядом у сенатора Кортуея. — Цс діло його рук. Тільки він був зацікавлений у вбивстві дівчини. І він же подбав про те, щоб відвести підозру від себе. Він змовився з Шенвером: у разі, якби щось пішло не за планом, Шенвер мав утекти, а відповідати перед законом довелося б тому, проти кого свідчили б усі докази — могутньому босові Доллу Конентові.

Кортуей кволо посміхнувся і мовив зовсім безживним голосом:

— У цього хлопця багата фантазія, але ж він... Тарго підвівся. Обличчя в нього перекривилося, і, насилу ворушачи губами, він просичав: [46]

— А по-моєму, це правда, містере Кортуей, і за ваші діла я скручу вам зараз в'язи.

— Ану сядь, піжоне! — наказав альбінос і наставив на Тарго пістолет.

Тарго напівобернувся і врізав кулаком альбіносові в щелепу. Той відлетів назад, ударився головою об стіну. Пістолет випав з його руки, ковзнув по підлозі.

Тарго рушив через кімнату.

Конент скоса стежив за ним, але з місця не зру-шав. Тарго пройшов повз нього, мало не зачепивши його. На Конентовім обличчі не ворухнувся жоден м'яз. Воно ніби закам'яніло — тільки звужені в щілинки очі блищали з-під насуплених брів.

Коли Тарго був уже за крок від столу, Кортуей підняв свій пістолет, побілілим пальцем натис на гачок і вистрелив.

Молверн кинувся через кімнату й затулив собою Джін Едрієн — затулив від усіх, хто був у кабінеті.

Тарго подивився на свої долоні. Рот його скривила безглузда посмішка. Він сів на підлогу й притис обидві руки до грудей.

Кортуей знову підняв пістолет, але тут заговорив Конентів парабелум. Прогриміли два постріли, і руку сенатора залила кров. Його пістолет упав під стіл, і він нахилився, щоб підняти зброю, — його довге тіло зігнулося в дугу, так що над краєм столу видно було тільки хребет.

— Устань і отримай своє, продажна твоя душа! — вигукнув Конент.

Під столом прогримів постріл. Спина Кортуея зникла з очей.

За мить Конент обійшов стіл, нахилився, випростався.

— Ковтнув свинцю, — сказав він дуже спокійно. — Вистрелив собі в рот... От і нема в мене більше чистої і чесної руки в сенаті.

Тарго звалився на бік і закляк на підлозі.

Двері кабінету розчахнулись. Скуйовджений дворецький зазирнув з порога, розтулив рота, але побачив пістолет у Конентрвій руці, тіло Тарго на підлозі — і так і не здобувся на слово.

Альбінос зіп'явся на ноги, помацав щелепу, зуби, похитав головою. Потім, тримаючись за стіну, підійшов до свого пістолета й підняв його.

— Гарний же ти в мене охоронець, — визвірився на нього Конент. — Ану, сідай за телефон. Виклич з управління поліції старшого нічного чергового капітана Меллоя — хай негайно виїздить сюди.

_ Молверн обернувся, простяг руку, підвів холодне підборіддя Джін Едрієн. [47]

— Уже розвиднюється, золотко. І дощ, здається, вщух, — сказав він спроквола. Потім витяг свою нерозлучну фляжку. — Випий. Випий за упокій душі містера Тарго.

Дівчина похитала головою і затулила обличчя руками. Минуло ще багато часу, перше ніж здалеку почулося виття сирен.

10

Худенький, стомлений з вигляду хлопець у блакитній уніформі із срібними галунами та срібними ґудзиками притримав дверцята ліфта рукою в білій рукавичці й сказав:

— Вертун уже одужує, але на роботу ще не вийшов, містере Молверн. Старший посильний Тоні теж не з'явився. Одні гарують, інші вилежуються.

Молверн відповів з кутка кабіни, де він стояв разом з Джін:

— Це ти так гадаєш.

Хлопець почервонів. Молверн ступив ближче до нього і поплескав його по плечу:

— Не зважай на мене, синку. Я цілу ніч не спав — доглядав хворого приятеля. Ось тримай, купиш собі другий сніданок.

— Та що ви, містере Молверн. Я ж не хотів... Двері відчинилися на дев'ятому поверсі. Молверн з дівчиною пройшли коридором до номера

914. Молверн узяв з її руки ключ, відімкнув двері, прочинивши їх, устромив ключ ізсередини і сказав:

— Лягай спати й не прокидайся до вечора. Ось, візьми мою фляжку, ковтнеш трохи на сон грядущий. Краще спатиметься.

Дівчина пройшла до кімнати й мовила через плече:

— Я не хочу віскі. Зайди на хвилинку. Я тобі розповім дещо.

Він увійшов, зачинив за собою двері. Яскравий прямокутник сонячного світла лежав на килимі, торкаючись канапи. Молверн запалив сигарету, задивився на візерунки килима.

Джін Едрієн сіла, скинула капелюх, скуйовдила своє волосся. З хвилину помовчавши, вона сказала, немовби зважуючи кожне слово:

— Я дуже вдячна тобі за все, що ти для мене зробив. Але я не розумію, навіщо воно все тобі.

Молверн відповів:

— Я міг би назвати кілька причин, але так чи так Тарго загинув, і якоюсь мірою винен у його смерті і [48] я. Хоч якщо подумати я не просив його скрутити в'язи сенаторові Кортуею.

— Ти, звісно, вважаєш себе героєм, — відповіла дівчина, — але насправді ти просто йолоп, ладний перти на рожен заради першої-ліпшої босячки, що вскочила в халепу. Забудь про все це. Забудь Тарго й забудь мене. Ні він, ні я не варті були й хвилини твого часу. Я хотіла сказати це тобі, бо я поїду звідси, як тільки мені дозволять. Власне, я прощаюся з тобою, більше ми не побачимося.

Молверн кивнув, дивлячись на сонячний прямокутник на килимі. Дівчина провадила далі:

— Такі речі казати нелегко. Я зовсім не шукаю співчуття, називаючи себе босячкою. Я задихалася в стількох нічліжках, роздягалася в стількох дешевих шинках, так часто ходила голодна, так часто брехала людям, що інакше мене не назвеш. Через те я й не хочу, щоб ти водився зі мною.

— А знаєш, тебе приємно слухати, — всміхнувся Молверн. — Говори далі.

Вона метнула на нього погляд, тоді знов опустила очі.

— Як ти вже й сам здогадався, ніяка я не Джанні. Але ми з Джанні приятелювали, виступали в одному номері — "сестри-близнята", — коли ще модно було зображати сестер-близнят.

Ми переінакшили її ім'я, поділили його на двох: Ада і Джін Едрієн. Ясна річ, скінчилося тим, що наш номер освистали; тоді ми прибилися до мандрівної трупи. Але в Новому Орлеані трупа розпалася. Для Ади це була остання соломинка. Вона отруїлася снотворним. Я залишила собі її фотографії, бо вона розповіла мені все своє життя. І дивлячись на портрет того кощавого піжона з холодними очима, думаючи, як він кинув її напризволяще, я дедалі більше ненавиділа його. Ада була його дочка — це точно, можеш не сумніватися. Я навіть писала йому, просила допомогти їй, хоч трішечки допомогти, — й підписувала листи її ім'ям. Але він жодного разу не відповів. Тож коли вона отруїлась, я присяглася помститися за неї...

Дівчина замовкла, туго сплела пальці, а тоді рвучко розняла їх — немов хотіла зробити собі боляче.

— Сірано познайомив мене з Тарго, — помовчавши, сказала вона. — А Тарго — з Шенвером. Шенвер упізнав фотографії. У Сан-Франціско він був колись агентом розшукного бюро, що за контрактом із Кортуеєм стежило за Адою. Ну, а що було далі — ти знаєш.

— Чудово! — відказав Молверн. — Заслухатися можна! Мене тільки дивує, чому ти згадала про благородні мотиви тепер, а не раніше. Невже ти хочеш [49] переконати мене, що робила все ще не заради грошей?

— Ні, гроші я взяла б. Але справа була не тільки в грошах. Кажу тобі: я — босячка.

Ледь усміхнувшись, Молверн відповів:

— Що ти знаєш про справжню босоту, що тобі відомо про справжніх злодіїв, золотко? Ти тільки спробувала обминути закон — і зразу ж упіймалась. А коли б і не впіймалась, ті гроші однаково не принесли б тобі щастя. То були б брудні гроші, а вони щастя не приносять. Повір мені — я знаю.

Вона здивовано, недовірливо поглянула на нього. Він торкнувся своєї щелепи, болісно скривився й повів далі:

— Я знаю, бо сам живу на брудні гроші. Мій батько розбагатів на будівельних махінаціях, а крім того, він брав хабарі й не гребував прибутками навіть від гральних закладів та борделів. Уся його політична діяльність була тільки засобом до самозбагачення. Заради грошей він не зупинявся ні перед чим. А коли багатство те розрослося настільки, що йому лишилося вже тільки сидіти й дивитись на нього, старий узяв та й помер. Але й мені його гроші щастя не принесли. І, мабуть, ніколи не принесуть. Бо ріс я в одному з ним лісі й успадкував усі його вовчі повадки. Я гірший за босяка, золотко. Я той паразит, що розкошує, навіть не крадучи, бо за нього вже накрав хтось інший. — Він струсив

попіл на килим, насунув капелюха на очі й додав: — Поміркуй над цим і не втікай далеко, бо вільного часу в мене скільки хочеш і я тебе однаково наздожену. Поміркуй: чи не краще нам буде втекти разом?

Він рушив до дверей, спинився, ще раз глянув на сонячний прямокутник на килимі, потім на дівчину — і вийшов.

Коли двері за ним зачинилися, дівчина підвелась, перейшла до спальні і, як була, в шубці, упала на ліжко. Вона довго лежала, втупивши очі в стелю. Потім усміхнулась. І, всміхаючись, заснула. [50]